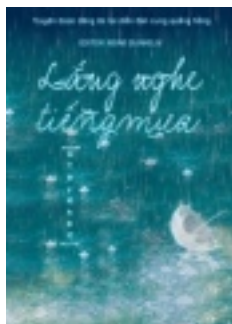

Lắng Nghe Tiếng Mưa

Contents

Lắng Nghe Tiếng Mưa	1
1. Chương 1: Ân Ái Dưới Mưa	2
2. Chương 2: Tất Cả Đều Không Còn	3
3. Chương 3: Đau Bao Nhiêu, Yêu Bấy Nhiêu	5
4. Chương 4: Ai Là Ai	6
5. Chương 5: Đã Thương Người Cũng Như Làm Tổn Thương Mình	8
6. Chương 6: Ích Kỷ Ràng Buộc	9
7. Chương 7: Trầm Luân	11
8. Chương 8: Phản Chiếu Trái Tim	12
9. Chương 9: Đau Lòng	14
10. Chương 10: Let Her Go	16
11. Chương 11: Chỉ Là Cậu - Cháu	18
12. Chương 12: Anh Ta	19
13. Chương 13: Rất Muốn Thấy Em, Nhưng Không Thể Gặp Em	20
14. Chương 14: Đứng Đi	22
15. Chương 15: Vị Trí Quan Trọng Nhất	23
16. Chương 16: Tất Cả Đều Nghe Em	25
17. Chương 17: Việc Cần Làm Giữa Hai Người Yêu Nhau Nồng Nhiệt	26
18. Chương 18: Tình Yêu Ngọt Ngào Như Vải	28
19. Chương 19: Tình Yêu Ngọt Như Đường	29
20. Chương 20: Gặp Lại Cố Nhân	30
21. Chương 21: Báo Ứng	32
22. Chương 22: Tại Sao	34
23. Chương 23: Kết Thúc	35
24. Chương 24: Chờ Đợi Trong Vô Vọng	37
25. Chương 25: Tạm Xa Cách	38
26. Chương 26: Cảm Thông	39
27. Chương 27: Yêu Nhau Mỗi Mãi	41

Lắng Nghe Tiếng Mưa

Giới thiệu

Lắng Nghe Tiếng Mưa để biết quang cảnh tự nhiên sẽ ra sao nếu con người ta bỏ thời gian ra cảm nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-nghe-tieng-mua>

1. Chương 1: Ân Ái Dưới Mưa

Đêm khuya, ở Amsterdam nổi lên một trận bão nên không gian không hề yên tĩnh, dù thế, nhưng tiếng mưa ầm ầm ngoài cửa sổ vẫn không át nổi tiếng rên rỉ đau đớn trong phòng.

Chính giữa căn phòng rộng rãi, đầy đủ theo phong cách cổ xưa, đặt một chiếc giường tròn lớn. Đứng bên giường là thân hình cao lớn của người đàn ông có gương mặt anh tuấn như điêu khắc. Hai tay thon dài của anh đang nắm chặt bắp chân nõn nà của cô gái nằm trên giường.

“A... a... Đừng, đừng mà...” Dương Thỉnh Vũ thân thể yếu ớt nằm sấp trên giường phát ra âm thanh rên rỉ, ngón tay trắng trẻo nổi gân xanh nắm chặt ga giường, gương mặt nhỏ nhắn lộ vẻ đau khổ vùi đầu vào chăn.

Động tác của người đàn ông vẫn quyết liệt như cũ, lực thúc ngày càng mạnh, đâm ngày càng sâu. Anh biết rõ phần dưới của cô đã sớm sưng tấy, nhưng lối vào hoa huyệt vẫn vô cùng phối hợp tiết ra lượng lớn mật ngọt. Cơ thể cô như chiếc cờ lê vạn xoay lấy phân thân to lớn của anh.

“Ừm... A... a...” Ròng rọc không ngừng thúc vào cổ tử cung khiến cho Dương Thỉnh Vũ chột con người, đúng lúc đó người đàn ông từ phía sau dùng sức đâm vào một lần nữa, mỗi một lần càng sâu hơn.

“A... a... Đừng...” Trên mặt còn đọng lại vết nước mắt, cô không có cách nào thừa nhận khoái cảm dữ dội thêm lần nữa nên khóc đến lê hoa đái vũ.

Người đàn ông dùng sức di chuyển giữa hai chân cô, kéo nửa người cô xuống dưới giường, thuận thế anh áp sát lên người cô. Cánh tay anh di chuyển xuống eo rồi vòng qua bụng cô khẽ nâng, khiến cho cái mông kề sát chặt chẽ với phần bụng dưới của anh, nhanh chóng bắt đầu cuộc chuyển động mới.

“A... ha... Chậm, chậm...” Dương Thỉnh Vũ há miệng cắn mép chăn. Vì va chạm quá mạnh nên toàn thân cô hừng hực lửa, tất cả đều hóa thành lời thăm hỏi khó nói nên lời.

“Thỉnh Vũ, gọi anh...” Người đàn ông liếm vành tai cô khiêu khích, âm thanh khàn khàn chứa đầy ham muốn, nhưng vẻ mặt anh vô cùng dịu dàng, yêu thương, cưng chiều.

Cô nhắm hai mắt, cắn răng, nghĩ một đằng nói một nẻo, la lên: “Cậu nhỏ...”

Người đàn ông chớp mắt, nhíu mày, hiển nhiên anh không thích cô gọi mình như vậy. Vì thế, anh bóp chặt eo cô, dùng sức va chạm phía dưới, cố tình đâm mạnh làm đau cô để trừng phạt, “Gọi lại một lần nữa.” Lần này, trong giọng nói của anh thêm vài phần ý tứ nhắc nhở.

“A... a...” Anh quả thực làm đau cô, đau quá, thật quá đau, đau đến trái tim của Dương Thỉnh Vũ cũng đau theo.

“Vũ nhi, gọi anh.” Anh dịu dàng gọi nhũ danh của cô, sau đó hôn cổ, nụ hôn vừa dài vừa nhẹ, dường như anh chỉ cần khẽ cắn sẽ tan vỡ. Nếu, chúng ta cùng nhau chết đi như vậy...

Anh không sợ chết. Chẳng qua, anh nhất định phải chết cùng cô.

Bởi, anh không thể chịu nổi nếu cô vì cái chết của anh mà đau lòng.

“Cậu nhỏ... A... a...” Dương Thính Vũ bướng bỉnh không chịu sửa cách xưng hô, đổi lại khiến cho động tác của người đàn ông ngày càng thô bạo. Mỗi lần đâm vào rút ra đều không hề lưu tình, ra sức ma sát vào phần thịt non mịn bên trong, tựa như có thể khiến cô xé rách cũng không hề gì.

“Vũ nhi, nếu em không nghe lời, anh không ngại cho anh ta trông thấy... bộ dạng quỵến rũ, mê hoặc của em dưới thân anh đâu.” Người đàn ông vô cùng dịu dàng hôn lên tấm lưng xinh đẹp của cô, thật không cách nào tưởng tượng được những lời nói đe dọa ấy phát ra từ miệng anh.

Những lời nói ấy làm cho đại não của Dương Thính Vũ lập tức trống rỗng. Thân thể không kiềm được bắt đầu run rẩy, hoa kính co rút mãnh liệt kẹp chặt rỗng lớn. Sự đè nén mạnh mẽ ấy, khiến người đàn ông không khỏi cắn chặt răng gầm nhẹ, khoái cảm cực hạn ập tới làm anh muốn phóng thích, nhưng cố tình muốn nghe cô gọi anh một tiếng, “Mau gọi tên anh!”

“... Trấn... Dương Trấn...” Nâng cánh tay nắm chặt ga trải giường, dùng tấm ga lau đi vệt nước mắt, cô không muốn vì người đàn ông này mà khóc.

Dương Trấn hài lòng nhếch môi, nở nụ cười nhưng lòng chua xót. Đối với cô, người đàn ông kia có lẽ quan trọng hơn so với anh. Buộc chặt hai cánh tay cô, thắt lưng chuyển động cực nhanh, cho đến khi tất cả tinh hoa đều vùi sâu vào bên trong cơ thể cô.

“Tắm không?” Anh ôm Dương Thính Vũ, lấy chăn bao bọc lấy cô, giọng điệu như thời tiết rất nhanh thay đổi, khôi phục về dịu dàng.

Cô không đáp lời, xoay người đưa lưng về phía anh, hai mắt nhắm lại.

Lúc cô không nhìn thấy, Dương Trấn lộ ra vẻ đau khổ, hốc mắt dần đỏ hoe, anh tự tay kéo chăn, thay cô đắp kín người, cúi đầu hôn lên vầng trán cô, “Anh sẽ mau chóng ly hôn thôi.”

2. Chương 2: Tất Cả Đều Không Còn

Cho dù biết rõ trong phòng không có ai, nhưng động tác trên tay Dương Thính Vũ vẫn hết sức nhẹ nhàng, cẩn thận tỉ mỉ lật đổ mọi góc xó xỉnh trong thư phòng.

Dương Trấn mỗi sáng từ 9 giờ đến 11 giờ đều sẽ đến công ty, trưa sẽ về cùng cô ăn cơm. Cô nắm lấy thời gian trống này với ý định, thừa dịp anh không có ở đây tìm hộ chiếu, sau đó bỏ chạy.

Kéo một ngăn kéo cuối cùng, cô chán nản ngồi bệt xuống, không có... Trong thư phòng, không một ngăn tủ hay ngăn kéo nào bị khóa, nhưng hết thảy đều không có hộ chiếu của cô.

Cô đã bị nhốt ở căn phòng này đến ngày thứ ba, quay đầu nhìn qua bên ngoài cửa sổ. Từ trước đến nay, ở Amsterdam, mưa phùn liên tục, khó có được hôm nay thời tiết tốt lành, ánh nắng mặt trời ấm áp rọi xuống song cửa sổ. Thật muốn ra ngoài. - Cô cấp bách nghĩ.

Lần đầu tiên biết đến thành phố Amsterdam này, đó là lúc Dương Thính Vũ học năm hai, kênh du lịch giới thiệu có một thành phố, trong một năm có phân nửa thời gian đều chìm trong mưa. Có lẽ, bởi nơi ấy có liên quan đến tên cô, không hiểu vì sao, cô thích nơi này.

Nơi đây hiếm khi có mưa to, thành phố thường như bức tranh lát phết những sợi lông vũ mịn màng.

Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên nhắc tới hình ảnh thành phố này với Dương Trấn, cô bị anh giày vò yêu thương đến sắp ngất. Sau đó, cô dựa vào vai anh, nhỏ giọng nói với anh, sau này tuần trăng mật cô muốn đến Amsterdam.

Dương Thính Vũ nở nụ cười lạnh lùng, quả thực anh một mực giữ lời hứa, không quan tâm lời phản đối kịch liệt của người trong gia đình, đã ép buộc cô đến đây. Hai năm trước, anh dùng một khoản tiền lớn đầu tư vào bất động sản ở thành phố này. Việc làm ăn ngày càng lớn mạnh, vào một năm trước, anh đặt trụ sở công ty lớn nhất ở nước ngoài tại nơi đây.

Có lẽ bọn họ, từ lâu đã không còn cách nào quay trở về khoảng thời gian ngọt ngào, hạnh phúc lúc nói về Amsterdam.

Người ta thường nói rằng, cảnh còn người mất. Đối với cô và Dương Trấn, có lẽ tất cả đều không còn.

“Đang tìm gì đó?” Nhìn thư phòng bề bộn trước mặt, gương mặt người đàn ông không khỏi đanh lại, lạnh lùng nói.

Dương Thính Vũ vịn chân bàn chậm rãi đứng lên, cô giương mắt nhìn thẳng vào Dương Trấn, bình tĩnh vô cảm nói: “Tôi muốn về nhà.”

“Hộ chiếu của em mất rồi, anh đang làm lại.” Anh cũng bình tĩnh nói cho cô biết tình hình thực tế. Dương nhiên, hộ chiếu của cô do chính tay anh xé bỏ, làm lại cần ít nhất ba tuần lễ.

“... Dương Trấn, mẹ nó, anh nói dối!” Rốt cuộc, cô cũng bị anh chọc giận, tiện tay cầm cuốn sách trên bàn ném hướng qua anh, cô không thích nhất lúc anh như thế này, dùng lời nói dối để biện minh cho bản thân mình.

Trước kia như vậy, bây giờ vẫn như thế!

Dương Trấn không tránh né, tùy ý để quyển sách kia đập vào tay trái của anh, bước đến nắm lấy hai cánh tay cô. Đôi mắt lạnh lẽo chăm chú nhìn chằm chằm cảnh cáo cô: “Anh đã nói rồi, nếu em còn giữ ý định chạy trốn trong đầu khi ở bên anh, anh tuyệt đối không để cho em về.”

“Ha... Trốn? Tôi trốn thoát ư?” Dương Thính Vũ dường như đã nghe được một chuyện vô cùng buồn cười, anh có phải đã đánh giá cô quá cao rồi không? Trải qua nhiều lần, cô đã sớm biết, muốn thoát khỏi người đàn ông này, họa may chẳng phải đợi đến kiếp sau.

Bất luận lời cô nói thật lòng hay chế giễu, tóm lại cô đã đồng ý với Dương Trấn. Anh buông lỏng cánh tay cô đã bị bóp đến ửng hồng, nghiêng người hôn lên mặt cô một cái, “Đợi hộ chiếu của em làm xong, chúng ta sẽ trở về.”

Cho dù có ra sao, nếu có thể quay về thì tốt, cô chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

Cánh tay buông lỏng tay cô không biết từ bao giờ đã luồn vào dưới váy, kéo xuống quần lót của cô.

“Đừng mà...” Dương Thính Vũ phản kháng đẩy anh, cuộc ân ái kịch liệt tối qua khiến phần dưới cơ thể của cô vẫn còn đau đớn chưa thuyên giảm. Hơn hết, trong lúc này đây, cô không muốn xảy ra bất kỳ cử chỉ thân mật nào với anh.

Dương Trấn không quan tâm đến vẻ phản kháng của cô, ngón tay thon dài thành thạo vân vê hoa môi, dè xuống, xoa nắn.

“Ừm...” Cô đau đớn kêu lên một tiếng, cố nén những âm thanh rên rỉ. Cô vô cùng chán ghét cơ thể này, chỉ vì anh mà động tình, vì anh mà nở rộ.

Đặt cô lên chiếc bàn bên cạnh, Dương Trấn cởi quần dài, vén chiếc váy lên, ngón tay vội vàng tìm kiếm hoa hạc núp bên trong, xoa vài cái, khiến cô mau chóng ướt át, chuẩn bị sẵn sàng thật tốt để anh tiến vào.

“Vũ nhi à, đừng để anh bắt gắp em uống thuốc tránh thai.” Cơn thịnh怒 to trực tiếp đâm đến tận cùng, không hề có chút thương tiếc.

“A... a...” Đau đớn dạt dào chiếm lấy Dương Thính Vũ, cô không kiềm được kêu lên thành tiếng. Cô muốn phản bác, nhưng anh không cho cơ hội nào, bắt đầu một cuộc xâm lược suông sã... nhanh chóng khiến cô gần như không kịp hô hấp.

“Thời gian còn rất dài, Vũ nhi, anh sẽ cho em mang thai con của chúng ta lần nữa.” Vẻ đau khổ hiện ra trong chớp mắt rồi biến mất, Dương Trấn ôm cô, thô lỗ ra sức chuyển động.

3. Chương 3: Đau Bao Nhiêu, Yêu Bấy Nhiêu

“A... A... a...” Thâm nhập đến tận xương tủy, hai tay đặt ở đầu giường, thân thể Dương Thính Vũ cong lên như cây cầu nhỏ. Hai đồi núi cao sừng sững, làn da trắng nõn phủ kín bởi những vết găm cắn hồng tím.

Hai chân cô quỳ gối trên giường lớn run rẩy không ngừng, Dương Trần vùi đầu vào giữa chân cô không ngừng dùng đầu lưỡi yêu thương hoa huyết ướt đầm. Mỗi một lần đầu lưỡi tiến vào đều khiến cô tiết ra nhiều mật ngọt, lúc rời khỏi cũng thế.

Trải qua bao lần ân ái, hoa huyết yếu ớt chỉ cần đơn giản chạm vào đều làm cho Dương Thính Vũ phản ứng mạnh mẽ. Toàn thân căng cứng, bụng dưới co rút, kể đó hoa huyết như bị hòa tan mà róc rách tuôn ra rất nhiều mật dịch.

Cô mở đôi mắt xinh đẹp mơ màng, nhưng đáy mắt vô hồn không gợn sóng, từ góc độ này, cô có thể trông thấy bầu trời ngoài cửa sổ, bầu trời không còn trong xanh.

“A... ha...” Chiếc lưỡi giáo hoạt vậy mà đã đâm trúng tiểu bồ đào của cô, viên thịt vừa cứng vừa mềm dưới sự trêu chọc của đầu lưỡi như bóng cao su, đâm một cái bật trở về.

Dương Trần cuốn đầu lưỡi thành hình trụ thâm nhập sâu vào bên trong, trong đó có một điểm nhạy cảm khiến cho Dương Thính Vũ hồng mắt. Anh hung hăng đâm vào, lấy thêm ngón tay chọc vào hoa huyết phía trên có hoa hạch nhỏ, ngón tay khác dùng sức vẽ vài vòng trên bụng cũng có xu hướng lún xuống dưới.

“Á, á, á!!!” Không kiểm soát được khoái cảm mãnh liệt ập tới, cô không thể không khóc nức lên. Cô không biết mình vì anh mà đạt đến cao trào hay do cô thật lòng không kiềm chế được, chỉ biết rằng bụng dưới chất lỏng nóng hổi trong cao trào không ngừng tuôn ra.

Dương Trần ôm thân hình xụi lơ của cô lên người, nâng chiếc mông ướt đầm chất lỏng nóng hổi ngồi xuống giữa hai chân anh, đồng thời đưa rỗng lớn của anh trượt vào thông đạo trơn trượt của cô.

“A... ừm...” Dương Thính Vũ bị anh nâng mông, tiếng kêu vỡ vụn không còn sức lực chỉ còn là bản năng của cơ thể. Nếu như có thể, cô thật sự hy vọng mất đi hy thức lúc này.

Mà người đàn ông vẫn chưa thỏa mãn, tiếp tục ôm cô ra sức chuyển động. Dù thân thể cô đã đến cực hạn, nhưng hoa huyết vẫn hết sức bao bọc lấy rỗng lớn của anh, giằng co anh nặng nề không ngừng.

“... Cậu nhỏ... Ừm... ha...” Eo thon cùng với bờ mông dong đưa theo nhịp điệu của anh, cô khóc nức nở, yếu ớt gọi anh, giống như khi còn bé, nũng nịu gọi anh như thế.

Giọng điệu quen thuộc làm cho đôi mắt của Dương Trần ảm ướt, anh đến gần gương mặt cô, trườn lên hôn chiếc miệng nhỏ xinh, đầu lưỡi dây dưa, dịu dàng khuấy đảo trong miệng cô, tựa như tình yêu nồng nhiệt liệu chết triền miên không ngừng với người anh yêu.

Rỗng lớn càng ngày càng trương như muốn phá tan hoa huyết chật hẹp không ngừng xông vào, tốc độ càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức gần như có thể ma sát phát ra lửa, vô cùng kịch liệt.

“Á, á... Đau... Cậu nhỏ, cháu đau...” Dương Thính Vũ ý thức đã mơ hồ không còn biết gì nữa, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận thân thể đau đớn. Lúc đau đớn vô thức gọi anh, qua đó thấy rõ từ đáy lòng cô vẫn lệ thuộc vào anh.

Về ảm ức, lệ thuộc của cô khiến Dương Trần lòng mềm nhũn, ề ảm. Anh bắt mình chậm lại, dịu dàng dỗ cô: “Ngoan, Vũ nhi nghe lời nào, không đau, cậu nhỏ ở đây.”

Dương Thính Vũ hai mắt nhắm lệ mờ mịt nhìn anh lắc đầu, “Đau... ở đây... thật đau...” Bàn tay nhỏ bé chỉ vào một vị trí bên ngực.

Cô muốn nói cho anh biết, ở đây rất đau.

Đau lòng vì yêu anh, đau bao nhiêu yêu bấy nhiêu, có yêu sẽ có đau.

Đột ngột đau đớn khiến Dương Trấn không thể chịu đựng nổi, đơn giản đâm sâu mấy cái, anh dứt khoát bắn vào.

“Ừm... a...” Chất lỏng nóng hồi lại rót vào khiến Dương Thính Vũ theo bản năng chuyển động người, tựa như không muốn để anh bắn vào trong.

Dương Trấn nhanh tay lẹ mắt đè lại cơ thể cô, chất lỏng đậm đặc kia thuận lợi chảy vào nơi ẩm ướt lầy lội của cô.

Dương Thính Vũ bị tiếng nước chảy trong phòng tắm đánh thức, khó nhọc chống đỡ đứng dậy, chậm rãi đi đến bàn trang điểm. Chiếc bàn trang điểm này đã từng ngằm được cải tiến, nó được cô chỉ định, thiết kế theo nhu cầu của cô.

Cô không ngờ, Dương Trấn lại tiểu nhân đến thế, nơi đó cơ hồ nhìn qua, nếu không chú ý kỹ sẽ không nhìn ra sơ hở. Cô biết vật trong đó có khả năng lớn đã bị anh lấy đi, nhưng cô không cam lòng, muốn tận mắt nhìn thấy.

Mở ra cái hộp, quả nhiên không còn thứ gì. Hai ngày trước cô còn giấu được thuốc tránh thai cực kỳ tốt đã bị Dương Trấn tịch thu toàn bộ.

Hôm nay mới ngày thứ ba, số lần bọn họ ân ái đã nhiều đến nỗi không đếm được, cứ theo đà này, mang thai là chuyện sớm muộn.

Chuyện kia... có lẽ đã khiến Dương Trấn kích động, nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của cô rất nhiều.

4. Chương 4: Ai Là Ai

Đứng ở vườn hoa trước nhà, mùi thơm của hoa cỏ theo gió bay tới, Dương Thính Vũ dốc sức hít hà, giống như rốt cuộc cũng đã được tái sinh.

Rời khỏi nơi này một tháng, nhưng cô chưa từng mấy may quên đi nơi này, mỗi một ngọn cỏ, cành cây đều tiếp thêm động lực cho cô.

“Bảo bối, vào uống canh nè.” Chu Thanh Thực đi ra, thấy chán gọi con gái vào.

“Vâng, con biết rồi.” Dương Thính Vũ quay người, cười ngọt ngào đáp lời mẹ.

“Có phải qua bên kia thực tập rất mệt không?” Chu Thanh Thực đau lòng cầm lấy bàn tay nhỏ bé của con gái. Trái lại không thấy cô gầy đi bao nhiêu, nhưng vẫn hơi hốc hác.

“Một chút ạ.” Uống canh mẹ nấu, Dương Thính Vũ cẩn thận trả lời.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô tìm kiếm một công việc yêu thích. Dù chỉ là công ty nhỏ, nhưng cô vẫn làm việc rất vui vẻ.

Nhưng Dương Trấn không đồng ý, anh hy vọng cô có thể đến làm việc ở công ty mình, mỗi giờ mỗi phút đều ở bên cạnh anh. Dưới sự khuyên can của bố mẹ cô, anh miễn cưỡng chấp nhận cho cô làm việc độc lập ở bên ngoài một năm. Kỳ hạn một năm vừa kết thúc, anh lấy danh nghĩa là thực tập dẫn cô đến Amsterdam.

Bố mẹ Dương Thính Vũ thật ra cũng phản đối, bọn họ hy vọng con gái có thể lựa chọn công việc mình yêu thích, không cần đạt nhiều thành tựu, chỉ cần cô vui vẻ là tốt rồi.

Dương Trấn cứng rắn kiên trì, bọn họ chỉ có thể gượng gạo đồng ý.

“Bảo bối, con hãy nói thật ẹ biết, con và A Trấn... có phải đã có cái gì đó không?” Đây cũng là nguyên nhân mà Chu Thanh Thực phản đối chuyện một mình Dương Thính Vũ đi theo Dương Trấn.

“Mẹ, con không có. Những chuyện... kia... đều là quá khứ rồi.” Cô cúi đầu cụp mắt, cô không muốn mẹ nhận ra cô nói dối.

“Haizz, vậy thì tốt. Cậu ta đã kết hôn, nhưng đây vào cậu ta, người khác sẽ đảm bảo con.” Chuyện bọn họ qua lại, Chu Thanh Thục chỉ biết một chút.

Chu Thanh Thục và Dương Trấn dưới danh nghĩa là quan hệ chị em không cùng huyết thống. Lúc Chu Thanh Thục 10 tuổi thì bố và mẹ ly hôn, hơn mười năm sau ông tái hôn, cưới mẹ của Dương Trấn. Dương Trấn mồ côi từ trong bụng mẹ, lúc anh chưa sinh ra, vì chuyện ngoài ý muốn, bố của anh cũng đã qua đời.

Khi ấy, Chu Thanh Thục kết hôn sinh con, Dương Thính Vũ vừa tròn 1 tuổi. Dương Trấn đã trở thành thiếu niên chuẩn bị bước vào trung học.

Nghe lời nói của mẹ, Dương Thính Vũ không tự chủ vuốt ve phần bụng. Lúc ở Amsterdam hơn một tháng, Dương Trấn chẳng phân biệt thời gian, không quan tâm là ở đâu, không dùng bất cứ biện pháp tránh thai, tùy ý muốn cô. Mỗi ngày ít nhất một lần, trong thời kỳ cô rụng trứng mấy ngày, thậm chí anh đều không cho phép cô xuống giường.

Nếu như cô thật sự mang thai... Đứa bé kia mang thân phận con riêng, không thể lộ ra ngoài ánh sáng, ngay cả bố nó là ai cũng không thể nói cho người ngoài biết.

Cô làm sao đây? Cô có thân phận gì? Cháu ngoại của Dương Trấn? Tình nhân? Bạn trên giường? Bất luận thế nào, đối với cô đều không còn ý nghĩa.

“Thính Vũ đã về rồi sao?” Cửa vừa mở ra, Dương Tiến Sinh ngay cả giày cũng không cởi, vội vã lớn giọng hỏi người trong nhà.

“Bố ơi...” Dương Thính Vũ nghe thấy tiếng của ông, thu lại suy nghĩ, lập tức đứng dậy chạy như bay đến bên bố, giang rộng hai tay ôm thắt lưng ông, nũng nịu.

“Con gái của tôi sao gầy thế này?” Dương Tiến Sinh ôm cô, có chút bất mãn nhíu mày. Ông cảm thấy thân hình nhỏ nhắn xinh xắn mảnh mai lại gầy đi một chút.

“Con ăn không quen thức ăn bên kia, vì vậy mới ngoan ngoãn trở về uống canh tràn đầy tình yêu của mẹ.” Thật tốt, bố mẹ đều là những người mãi mãi yêu cô nhất trên đời này, không cần cô báo đáp, yêu cô, bảo vệ cô không trực lợi.

“Sao ông về sớm thế? Phòng khám bệnh bên kia xảy ra chuyện gì à?” Chu Thanh Thục bước lên trước, tiếp nhận túi văn kiện từ tay chồng, lấy dép lê ra giúp ông mang vào.

“Tôi xin nghỉ nửa ngày, buổi tối ra ngoài ăn, tôi đi đặt trước bàn ăn ở nhà hàng Thính Vũ thích.” Dương Tiến Sinh thay dép lê, ôm con gái vào phòng.

“Thật không? Vậy ngày mai thì sao ạ?” Trở về bên bố mẹ Dương Thính Vũ gần như trở thành một người khác, vẻ mặt sinh động, dáng vẻ tươi cười đẹp đến nỗi khó dời mắt.

“Ngày mai bố lại nghỉ xin một ngày, lái xe chở con ra bờ biển, ăn tiệc hải sản nhé?” Dương Tiến Sinh đối với cô con gái sớm đã cưng chiều vô độ.

“A! Hay quá!” Cô như đứa trẻ vui sướng vỗ tay, không quên hôn lên mặt bố một cái.

“Bố muốn tranh thủ thời gian nuôi cô công chúa thật béo, gương mặt tròn trịa vô cùng đáng yêu.” Dương Tiến Sinh véo nhẹ gương mặt của con gái không rời, đau lòng không thôi.

“Được rồi, thật là, ông vừa nghe tin Thính Vũ về liền xin nghỉ, vừa điều đến làm việc ở phòng khám, phải kiêng dè một chút.” Chu Thanh Thục tuy đồng ý, nhưng vẫn không kiềm được nhắc nhở vài câu.

Bên Dương Trấn, không được không khí vui sướng ấm áp như Dương Thính Vũ, ngồi đối diện với mẹ anh, năm nay gần 60 tuổi, vẫn luôn nghiện hút thuốc.

“Tôi mặc kệ anh xem Thính Vũ là cháu ngoại cũng được, tình nhân nuôi ở bên ngoài cũng tốt. Tóm lại, cháu của tôi chỉ có thể là do người vợ chính thức được cưới hỏi đăng hoàng sinh ra.” Vương Thu Hà không có ý uy hiếp, bởi bà hiểu rõ tính cách của con trai cũng giống với mình, nhưng nó sẽ biết lựa chọn khôn ngoan.

Dương Trấn lộ ra vẻ mặt thâm trầm, không đồng ý cũng không phản bác, tựa như cảm thấy không có gì để nói. Anh đứng lên, thò tay lấy điều thuốc lá trong tay bà, “Ít hút một chút.” Sau đó rời đi.

Đi được hai bước, anh không quay đầu, mở miệng nói: “Con đối với Thính Vũ như thế nào, sau này mẹ sẽ biết thôi.”

5. Chương 5: Đả Thương Người Cũng Như Làm Tổn Thương Mình

Dương Thính Vũ nín thở, muốn dùng tay trái nắm chặt bàn tay phải mới ngăn mình không run rẩy, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào que thử thai. Đây là lần đầu tiên cô dùng, nhưng đã đọc hướng dẫn không biết bao nhiêu lần.

Kỳ kinh nghiệm thường trễ trong vòng ba ngày, nhưng bây giờ đã trễ đến ngày thứ bảy, cô bắt đầu lo lắng.

Ba phút chờ đợi kết quả, đối với cô mà nói, thật sự là quãng thời gian dài đằng đặc và khổ sở. Cho đến khi que thử thai hiện lên một vạch nằm ngang, cô mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Dù có thở phào, tận đáy lòng của Dương Thính Vũ là một cảm xúc khó nói nên lời, tựa như mất mát. Cô không ngờ, trong thời gian dài ân ái nhiều lần như vậy, cô không hề mang thai.

Cô nỗ lực cười nhàn nhạt, như thế chẳng phải tốt hơn sao.

Về nước hơn một tuần, nhân lúc Dương Thính Vũ vẫn chưa chính thức đi làm, Chu Thanh Thực dẫn cô về nhà mẹ để gặp ông ngoại của cô.

Cái nhà đó, kể từ khi Dương Trấn kết hôn, Dương Thính Vũ cũng rất ít khi lui tới.

Đối với Dương Trấn, cô vừa yêu vừa hận, chỉ là yêu thường nhiều hơn hận. Vì vậy, cô không thể chịu đựng nổi, bình thần mà chứng kiến cảnh anh và vợ ân ái vui vẻ trước mặt mình.

“Ông ngoại, thế nào?” Dương Thính Vũ buông bút lông, lùi bước chờ ông ngoại xem xét nét chữ của mình.

Vừa vào Chu gia, cô liền trốn đến căn phòng có cây cầu nhỏ nước chảy, chim hót hoa nở, trong phòng thư pháp, cùng ông ngoại luyện chữ.

Chu Toàn cầm chữ của cô lên xem, “Thính Vũ à, mọi suy nghĩ của cháu đều bộc lộ qua nét chữ - Phiền não, bất an.” Từ nhỏ dùng bút lông luyện chữ, ông từng là chủ tịch của Hiệp hội thư pháp, có thể nhìn thấy tâm trạng người viết qua nét chữ.

Thư pháp cũng giống như hội họa, là hiện thân... của cảm xúc con người.

Dương Thính Vũ cau đôi mày thanh tú, trong lòng không cách nào yên tĩnh, chữ viết sẽ không tốt.

“Đừng ép buộc mình, bình tĩnh, hãy viết những gì cháu nghĩ là được.” Chu Toàn cương chiều xoa đầu cháu ngoại, để cô ở chỗ này yên tĩnh trong chốc lát.

Cô nhắm mắt lại, thử nghe lời ông ngoại, nghe theo trái tim mình... Lúc mở mắt ra, hạ bút quyết đoán, múa bút liên tục ra một bộ chữ hoàn mỹ.

Vừa nghe tiếng mở cửa, Dương Thính Vũ bất giác ngẩng đầu nhìn về phía cửa, nhìn thấy người tới là Dương Trấn, cô chợt dạ giấu bộ chữ trên bàn ra phía sau.

Dương Trấn nheo mắt, ung dung đến gần cô, đưa tay gạt hoa quả và đồ ăn sáng sang một bên trên bàn trà, “Anh Chu, sao đến đây?”

“... Tránh ra.” Đôi mắt lạnh lợi lộ vẻ bất an, nắm chặt tờ giấy ở phía sau.

Đi qua chiếc bàn, Dương Trấn chậm rãi đến gần cô, cô vô thức lui về sau, cho đến khi sau lưng chạm phải giá sách.

“Nhớ anh không?” Đôi tay ngang ngược giữ chặt eo cô, thu hẹp khoảng cách giữa hai người, dán cái trán lên trán cô, dịu dàng dụ dỗ cô nói ra lời thật lòng.

Dương Thính Vũ không chút nghĩ ngợi, liều mạng lắc đầu, cúi đầu không nhìn anh.

“Nhưng anh nhớ em lắm.” Áp sát gương mặt cô vào bên mặt mình, thì thầm vào tai cô, dịu dàng hôn lên đôi mắt, chóp mũi, lỗ tai, cuối cùng mới hôn môi.

“Không...” Chưa kịp từ chối đã bị nụ hôn ngăn chặn, cô không dám kêu lớn tiếng, dù sao ở đây cũng là nhà của ông ngoại.

Đầu lưỡi dùng sức cạy hàm răng đang đóng chặt của cô, xâm chiếm nơi thuộc về anh, Dương Trấn ương ngạnh hai tay sau lưng cô về phía trước, đặt lên eo của mình.

“Ừm...” Dương Thính Vũ không có sức lực chống cự anh, giấy trên tay rơi xuống đất, trên tờ giấy hiện rõ một chữ vô cùng rõ ràng, mạnh mẽ - “Trấn”.

Ánh mắt anh liếc qua tờ giấy kia, chữ trên đó làm cho trong lòng Dương Trấn phủ đầy mật ngọt, nụ hôn không khỏi dịu dàng. Anh nâng cằm cô, càng làm cho đầu lưỡi thâm nhập sâu hơn, mỗi một nơi trong khoang miệng đều mang hơi thở của anh.

Nụ hôn triền miên kéo dài, anh còn lưu luyến mút lấy môi cô, âm thanh hiếm khi nhẹ nhàng mà vui sướng, nói nhỏ bên tai cô: “Đêm nay theo anh về bên kia nhé.”

Dương Trấn nói bên kia, chính là ngôi nhà gần chỗ ở của Dương Thính Vũ. Thứ nhất để bọn họ thuận tiện gặp mặt, thứ hai để anh thuận lợi biết rõ động tĩnh của cô.

Dương Thính Vũ hai mắt không có tiêu cự nhìn về phía anh, “Tôi không có lý do đi ra ngoài.”

Vừa có chuyển biến tốt đẹp, tâm trạng lại trở nên đóng băng vì lời nói của cô, Dương Trấn mặt không đổi sắc, nhưng giọng điệu đã bắt đầu... lạnh dần: “Nếu không muốn, vậy anh tự mình nói với chị Thục nhé?”

“...” Dương Thính Vũ trừng mắt liếc nhìn anh một cái, “Vừa đi xa “làm việc” một tháng, nhiều tháng mà bây giờ qua đêm không về nhà. Quả thực, tôi cảm thấy nguội lạnh thay ẹ của cậu nhỏ.” Cô buông lời châm chọc.

“Chuyện này không cần em lo, nếu em muốn, anh sẽ toàn lực làm em “hài lòng.”” Dương Trấn nhếch môi, vẻ mặt không đứng đắn, giọng nói vô cùng mập mờ.

Trái tim đau đớn, như vô vàn kim châm vào đau nhức khắp mọi nơi, lực sát thương vô cùng mạnh mẽ. Cô không phải bé gái chưa hiểu sự đời, sao không hiểu từ “hài lòng” trong lời anh nói có ý nghĩa thế nào.

Dương Thính Vũ từ nhỏ đã đi theo Dương Trấn, tính cách cũng bị ảnh hưởng bởi anh, nói đến khả năng làm tổn thương người khác, bọn họ cũng xấp xỉ nhau.

6. Chương 6: Ích Kỷ Ràng Buộc

Lúc ăn cơm tối, Dương Thính Vũ im lặng ngồi bên cạnh mẹ, cúi đầu ăn cơm, cô không đụng đĩa rau, bởi vì vừa nâng mắt sẽ trông thấy người ngồi đối diện cô. Đó là Dương Trấn và... người vợ của anh - Liễu Hinh.

Một miếng cá được gấp vào chén, Dương Thính Vũ rút cuộc cũng phải ngẩng đầu lên, nhìn thấy Dương Trấn đang gấp một miếng cá khác, bắt đầu gỡ xương.

Có vẻ như Liễu Hinh ngồi bên cạnh anh, cảm nhận được ánh mắt của cô, Dương Thính Vũ đành mỉm cười lễ phép với cô ta.

“Biết Thính Vũ thích ăn cá, A Trấn đặc biệt đến quán hải sản bên bờ biển mua về, Thính Vũ ăn nhiều một chút.” Liễu Hinh nở một nụ cười thân thiết với cô, giống như cô là người thân của cô ta vậy.

“Vâng, được.” Dương Thính Vũ biết vẻ mặt mình cười không cách nào tự nhiên được như Liễu Hinh, cho nên chỉ ngoan ngoãn trả lời mà không cười.

Những người khác đang ngồi, đối với sự cưng chiều của Dương Trấn dành cho Dương Thính Vũ đã tập mãi thành thói quen. Hơn nữa, anh vô cùng hào phóng, không hề kiêng dè biểu lộ sự yêu chiều với cô, ngược lại, không khiến người ta có ý nghĩ khác.

“Thính Vũ à, từ nhỏ đã bị cậu nhỏ chiều hư mất rồi, bây giờ lớn rồi, ngay cả cá cũng không muốn ăn.” Chu Thanh Thực là người có đôi mắt tinh tường, lời của bà như tạo lối thoát cho hành vi giấu đầu hở đuôi của hai người.

“Tiêu chuẩn tìm bạn trai của Thính Vũ chắc là rất cao.” Liễu Hinh suy nghĩ lại nói, “Nhưng mà, Thính Vũ có bạn trai chưa?”

“... Không có.” Dương Thính Vũ một lần nữa trở thành nhân vật chính của chủ đề bàn luận, cho dù cô không muốn đề cập đến vấn đề này, nhưng trước mặt bề trên, chỉ có thể trả lời.

“Thính Vũ còn nhỏ, không vội.” Dương Trấn từ nãy đến giờ im lặng, rốt cuộc cũng mở miệng, anh liếc mắt nhìn Liễu Hinh, nhận ra trong mắt cô có ý cười đùa vui vẻ.

“Nếu Thính Vũ chưa lập gia đình, tâm trạng của anh hẳn là chẳng kém gì người bố đâu nhỉ?” Liễu Hinh cười thầm trong lòng, đúng thật là anh đang nhẫn nhịn.

Dương Trấn cau mày, vừa muốn mở miệng, âm báo có tin nhắn của anh và Dương Thính Vũ đồng thời vang lên, anh liếc mắt nhìn Dương Thính Vũ, nhanh chóng mở điện thoại ra xem.

Trái lại, Dương Thính Vũ không quan tâm đến tin nhắn ấy, cho đến khi cô ngồi lên xe Dương Trấn rời khỏi Chu gia, cô mới mở ra xem. Đó là tin nhắn của Bạch Vũ Mạn gửi tới, cô thần nhiên xem xong, sau đó cất đi động vào túi xách.

“Hai ngày tới, em sắp xếp thời gian đi bệnh viện một chuyến.” Xe chạy trên đường cao tốc, Dương Trấn dùng giọng điệu ra lệnh nói với người bên cạnh.

Ngước đầu nhìn phong cảnh thay đổi bên ngoài, Dương Thính Vũ miễn cưỡng quay đầu nhìn anh: “Không cần, thân thể tôi tự lo.” Cô đương nhiên biết rõ nguyên nhân Dương Trấn bảo cô đến bệnh viện.

Dương Trấn nhíu mày, ngón tay bực dọc không ngừng đánh tay lái, “Em không nên tùy hứng như vậy.” Về nước đã hai tuần, cái bụng của Dương Thính Vũ không chút động tĩnh, anh không thể không lo lắng.

Cô không thể nào không mang thai, ngoại trừ năm đó...

“Tôi có thai hay không, quan trọng lắm sao? Anh có thể tìm người đàn bà khác sinh cho anh.” Tuy lời nói khó nghe, nhưng giọng của Dương Thính Vũ vẫn bình thản, không giống như muốn cãi nhau với anh, trái lại, tựa như đang trần thuật một việc nào đó.

“Em nhất định phải xuyên tạc ý của anh mới vui vẻ ư?” Có lẽ, cô cũng cảm thấy buồn nếu không có thai. Nghĩ như thế, anh mới đè nén được nổi tức giận.

“Dương Trấn,” Cô trực tiếp gọi tên anh, “Có con hay không đối với anh có gì khác đâu?” Quan hệ của họ sẽ không vì điều gì mà thay đổi.

Vừa nghe thấy lời của cô, Dương Trấn liền trầm mặc. Quả thực không có gì khác cả.

Anh vẫn sẽ giống như bây giờ, yêu cô, cưng chiều cô, nhưng sau khi có con, có lẽ cô sẽ không giống bây giờ... không chút lưu luyến, một lần lại một lần, rời khỏi anh.

Nếu có con, có thể trở thành sợi dây ràng buộc cô lại, cho dù bây giờ anh không có cách nào cho đứa bé một thân phận hợp pháp, anh vẫn ích kỷ muốn nó đến thế giới này.

Đúng thế, anh vô cùng ích kỷ hèn hạ, nhưng so với việc mất cô, căn bản không đáng nhắc tới.

Về đến nhà, Dương Thính Vũ cởi giày trực tiếp đi vào trong. Qua đó, cho thấy đối với căn nhà này, cô rất quen thuộc.

Dương Trấn ở phía sau nhanh chóng vượt qua, ôm lấy cô. Cô gái này, ngay cả dép cũng không chịu mang.

Ôm cô ngồi trên ghế sofa, trở lại tử giày, lấy ra một đôi dép của cô, sau đó thay cô mang vào.

Dương Thính Vũ im lặng nhìn động tác của anh, kiên nhẫn mà cẩn thận, nói: “Ngày mốt là party một năm kỷ niệm ngày kết hôn của Mạn Mạn, tôi muốn đi.” Bởi anh đều kiểm soát mọi hành động của cô, cô nói với anh, vì không muốn anh tiếp tục dò xét đến cùng.

“Được, sau khi kết thúc, anh sẽ đón em.” Dương Trần gật đầu đồng ý, Bạch Vũ Mạn là bạn bè thân thiết của cô, đương nhiên phải cho cô đi.

7. Chương 7: Trầm Luân

Đứng trên ban công, đắm mình trong chùm đèn neon đủ sắc màu, nhưng lực chú ý của Dương Thính Vũ, dồn hết vào điều thuốc lá đang cháy dở trên tay. Cô không nghiện hút thuốc, chỉ là tâm trạng phiền não, không cách nào giải bày, sẽ châm một điều thuốc, chỉ cần hút vài hơi, sau đó thông thả nhìn nó chậm chậm cháy thành tro tàn.

Cô học hút thuốc là vì năm đó Dương Trần kết hôn. Khi ấy, Dương Trần có thể nói là hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của cô, cô hẳn là nên vui mừng, nhưng cô lại thành ra mất ăn mất ngủ.

Hầu như không tìm được hơi thở của anh khắp phòng, cô khóc to như sụp đổ mọi thứ. Sau đó như kẻ điên chạy xuống tạp hóa dưới lầu, mua toàn bộ nhãn hiệu thuốc lá anh từng hút.

Ở trong phòng của anh mà châm thuốc, để khắp phòng tràn ngập hương vị thuốc lá của anh.

Hóa ra, cô từng yêu anh như vậy, đã từng.

Anh quyết định kết hôn, tình yêu của cô đối với anh... như tro tàn đang rơi xuống, lát sau tan thành mây khói.

Dương Trần cũng ra ban công, từ phía sau ôm cô, trông thấy ngón tay cô đỏ tươi, nhíu mày, “Hút thuốc không tốt cho cơ thể.” Anh cầm điều thuốc cháy dở sang một bên, ngang ngược dập tắt.

Dương Thính Vũ nhếch môi, hiện giờ mới nói những... lời này có phải đã quá muộn rồi không?

“Anh biết em đang nghĩ gì, cho anh chút thời gian, chúng ta có thể giống như lúc trước.” Dương Trần kiên định bảo đảm bên tai cô, cầm lấy bàn tay nhỏ bé, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Dương Thính Vũ ở trong lòng anh xoay người, chủ động ôm lấy cổ, nhìn sâu vào mắt anh. Thế nào là giống như lúc trước? Cứ vờ như mọi chuyện chưa từng xảy ra sao? Mọi người vì bọn họ mà đau lòng có thể lãng quên ư?

Cô không làm được.

Có lẽ, cô thật sự không thể rời khỏi anh. Cô hiểu, dù hết lần này hết lần khác trốn tránh thì vẫn không thể thành công, mất đi anh, cô sống không bằng chết.

Cô mâu thuẫn như thế đó, yêu anh, hận anh, muốn chạy trốn nhưng không thể rời khỏi anh.

Bọn họ không ngừng tổn thương, không ngừng yêu, đâu là lối thoát cuối cùng?

Nhón chân, cô dang đôi môi đến miệng anh, hôn nhẹ.

Chỉ là nụ hôn nhẹ, cũng khiến trong lòng của Dương Trần nổi lên sóng to gió lớn, anh không nhớ nổi bao lâu rồi, cô đã không còn chủ động hôn anh.

Bàn tay anh đặt sau gáy cô, không ới cô rời khỏi miệng mình, ngược lại, anh càng ôm chặt, khiến cho nụ hôn càng sâu hơn.

Dương Thính Vũ nhíu đôi mày thanh tú, anh cắn mím trong miệng, khiến môi dưới của cô hơi đau, đầu lưỡi anh ngang ngạnh thăm dò vào khoang miệng cô, kịch liệt quét qua mọi ngõ ngách, cuối cùng mê hoặc cái lưỡi mềm mại của cô cùng triền miên mới hả dạ.

Nước mắt chậm rãi chảy xuống, Dương Thỉnh Vũ không ngừng tự nói với bản thân. Điều này không liên quan đến yêu hay không yêu, chỉ là thói quen lệ thuộc, không muốn rời khỏi.

Trong suy nghĩ, trên cơ thể...

Áo ngực của cô bị đẩy lên cao, bàn tay nóng ẩm không dịu dàng, không nghiêm chỉnh đặt lên, lòng bàn tay bóp nhẹ một cái trên đỉnh nhụy.

“Ừm... ha...” Dương Trần từ trên môi cô chậm rãi dời xuống, tiếng rên rỉ của Dương Thỉnh Vũ trong cảnh đêm phồn hoa vang dội.

Một bên vuốt nhũ hoa mềm mại trong tay, nụ hôn của anh tức thì rơi trên bờ ngực bên kia. Bờ môi mím vào phần thịt non mịn, đầu lưỡi đảo một vòng, phác họa xung quanh đầu nhụy.

Ngón tay bỗng dùng sức nắm chặt quả đầu hồng nhạt, đồng thời một bên hôn lên nhũ hoa dùng sức cắn mạnh.

“Á... á...” Dương Thỉnh Vũ không nhịn được ưỡn người, lưng tựa vào lan can, mái tóc của cô bay tán loạn trong không trung, như tấm vải bay phất phới.

Dương Trần kéo chiếc váy ngắn lên, nhanh nhẹn cởi chiếc quần lót, ôm ghì cô, ngồi giữa hai chân mình đồng thời cởi thắt lưng. Anh phóng ra dục vọng, thuận thế đâm vào.

“A...a... Cậu nhỏ...” Dương Thỉnh Vũ ôm chặt anh, tựa đầu vào vai anh, nương theo cơ thể mà đong đưa.

“Vũ nhi... Vũ nhi...” Anh gọi tên cô, kịch liệt chuyển động, mỗi lần đâm vào đều khiến cơ thể cô biến hóa, càng ẩm ướt.

Bóng đêm che đi hình ảnh hai người đang chặt chẽ hòa làm một. Tiếng rên rỉ mập mờ đề cao gây chấn động trong đêm, xen lẫn vào tiếng thở nặng nề của hai người cùng với vũng nước đọng trên đất.

“Á... Thật sâu... Cậu nhỏ... Sâu quá...” Dương Thỉnh Vũ không thể cách nào tiếp nhận nổi, rống lớn giảo hoạt chen vào chỗ sâu nhất trong hoa huyết rồi dừng lại, tại vùng thịt non mềm không ngừng đâm chọc, cọ xát, khiến cô không kịp thở dốc.

“Vũ nhi, cậu nhỏ còn chưa thỏa mãn... Phải sâu một chút, Vũ nhi mới nhớ kỹ...” Dương Thỉnh Vũ nâng mông cô hướng lên cao, sau đó hung hăng thả cơ thể của cô rơi xuống, côn thịt to lớn không lưu tình xuyên vào tử cung.

“A... a...” Khoái cảm mạnh mẽ cùng với lượng lớn mật dịch tuôn ra theo sự run rẩy kịch liệt của Dương Thỉnh Vũ... mỗi một bộ phận trên cơ thể đều bị ảnh hưởng. Hoa huyết rung động càng kẹp chặt rống lớn, gần như muốn dùng sức bẻ gãy nó.

“Chặt quá... Vũ nhi, em thật chặt...” Dương Trần lẩm bẩm, anh chỉ cảm thấy da đầu và bụng đều run lên vì cô dùng sức kẹp, nhưng anh cũng không vội vàng phóng xuất, càng ôm cô chặt hơn, chuyển động ngày càng mạnh, càng lúc càng nhanh...

Dương Thỉnh Vũ rốt cuộc chỉ nhớ rõ, trong màn đêm tuyệt đẹp hôm nay, ánh trăng dịu dàng rơi lên thân thể cô sáng óng ánh. Người đàn ông trước mắt, cũng dịu dàng nồng nhiệt như vầng trăng ấy.

Cứ như thế, cô và anh trầm luân, đến chết mới thôi.

8. Chương 8: Phản Chiếu Trái Tim

“Cậu đừng hút nữa.” Bạch Vũ Mạn tức giận ngăn cản Dương Thỉnh Vũ vừa muốn rút một điếu ra, cô vốn muốn mở party sớm để gặp gỡ bạn tốt tâm sự, không ngờ cô gái này dùng hầu hết thời gian chỉ để trầm mặc hút thuốc.

“Dương Thính Vũ, rốt cuộc cậu có chuyện gì vậy?” Dương Thính Vũ mặc dù có hút thuốc, nhưng thời điểm cô hút thuốc lá cũng không nhiều.

“Mạn, tớ... không có thai.” Tuy cô không muốn sinh con cho Dương Trấn, nhưng vừa nghĩ đến cô không có thai... Thật ra, cô rất để ý, đây là bản năng trời sinh của phụ nữ.

“... Sao thế, không phải chứ?” Bạch Vũ Mạn cầm tay Dương Thính Vũ, thân thể cô luôn rất tốt, sao lại không có thai?

“Ở Amsterdam một tháng kia, Dương Trấn không dùng biện pháp tránh thai, nhưng... tớ cũng không mang thai.” Nói hết ra, Dương Thính Vũ cảm thấy nhẹ nhõm không ít, vẻ mặt không còn lo âu như vừa rồi.

“Cậu nhỏ biết không?” Vì Dương Thính Vũ và cô quan hệ thân thiết như chị em, theo Dương Thính Vũ nên Bạch Vũ Mạn cũng gọi Dương Trấn một tiếng cậu nhỏ.

“Anh muốn tớ đi bệnh viện kiểm tra.” Dương Thính Vũ gật đầu, Dương Trấn là đàn ông thông minh, sao không nhìn ra.

“Vậy cậu, tính toán thế nào?” Bạch Vũ Mạn biết rõ cô đang rầu lo điều gì, nghi ngờ không có thai, đây cũng là vấn đề.

“Haizz...” Dương Thính Vũ tựa đầu lên vai Bạch Vũ Mạn, trêu đùa, cười cợt nói: “Dương Trấn không đời nào cho tớ rời khỏi, càng không cho tớ mang thai đứa con của người đàn ông khác, mà tớ cũng không muốn sinh con cho anh ấy. Đây là chuyện tốt.”

Lời của cô khiến cho Bạch Vũ Mạn đỏ mắt, yêu thương cô, vô cùng thương cô. Nếu lúc trước, cô không rời khỏi Lục Ly, bây giờ có phải sẽ tốt hơn hiện tại?

Bạch Vũ Mạn và Hạ Sâm tổ chức party tròn một năm ở câu lạc bộ tư nhân. Không dùng những nghi thức long trọng phô trương, chỉ cùng những người bạn quen biết cùng chia sẻ niềm vui sướng này.

Trong phòng có hơn mười người, một nhóm hát karaoke, một nhóm đổ xúc xắc, một vài người uống rượu, không khí rất náo nhiệt.

Dương Thính Vũ trốn ở nơi hẻo lánh ngồi trên ghế sofa uống vài ly, Bạch Vũ Mạn chỉ đưa cho cô nước suối. Giương mắt nhìn xuyên qua đám người, trông thấy đối diện cô là Lục Ly, anh đang ngồi bên cạnh Hạ Lâm Lâm, đang nói gì đó với cô ấy, nhưng từ đầu đến cuối Hạ Lâm Lâm cũng không để ý tới anh.

Kể trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo. Đây là tâm trạng bây giờ của Dương Thính Vũ. Cô có thể thấy rõ Lục Ly thích Hạ Lâm Lâm, tuy Hạ Lâm Lâm có vẻ lạnh nhạt, nhưng cô vẫn cảm nhận được cô ấy thích Lục Ly.

Thật tốt. Đơn giản như vậy, em yêu anh, anh yêu em.

Dương Thính Vũ đứng dậy, đi đến toilet bên ngoài phòng, dùng nước lạnh hắt lên gương mặt tái nhợt của mình, lấy ra điện thoại đã rung rất lâu trong túi áo. Trông thấy người gọi đến là Dương Trấn, cô vô cùng không vui nhú mày, nhẹ buông tay, để điện thoại di động rơi vào chậu rửa tay.

Cho đến khi màn hình biến thành một màu đen thẫm, cô mới nhặt lấy, tùy ý lau lau rồi bỏ vào túi.

Dương Thính Vũ mở cửa toilet, lại bị người đàn ông ở hành lang đối diện dọa sợ, “... Anh nhầm chán à?”

“Buổi nay em chưa nói với anh một câu, vừa mở miệng lại nói anh nhầm chán?” Lục Ly nheo mắt, nghiêng ngẫm, nở nụ cười trên môi, lộ vẻ nhiệt tình.

“Nếu anh hy vọng những câu nói khác, thì nên trở về, ở trước mặt Hạ Lâm Lâm nói thêm vài câu thì tốt hơn.” Dương Thính Vũ đi đến bên cạnh anh, học bộ dạng anh tựa vào tường.

“... Yêu hơn một chút, học được không?” Lục Ly tấm tắc, anh sớm biết gương mặt lạnh lợi của cô gái này hoàn toàn là giả vờ.

Dương Thính Vũ khoác tay, “Đời này, có lẽ không học được rồi.”

“Em hạnh phúc không?” Lục Ly đột ngột bày ra bộ mặt nghiêm túc, chăm chú nhìn cô. Anh không quan tâm cô sống tốt hay là buồn lo, chỉ muốn biết cô hạnh phúc hay bất hạnh.

“Tiêu chuẩn là gì hả?” Dương Thính Vũ cười khê, hỏi ngược lại anh.

Lục Ly đứng dậy, nhìn xung quanh Dương Thính Vũ trước mắt, nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô một hồi lâu, “Em còn nhớ lần trước anh đã nói gì với em không?”

Lục Ly nói rất mơ hồ, nhưng Dương Thính Vũ hiểu anh đang muốn nói đến lần đó. Lần đó, cô ở trước mặt anh cởi sạch quần áo, anh điềm nhiên giúp cô mặc lại quần áo, sau đó, nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô nói. Trong ánh mắt của em chứa đầy hình ảnh người khác, nhưng đó không phải là anh.

Ánh mắt của em, không có anh, biết tại sao không? Bởi vì, ánh mắt của em phản chiếu bóng hình của người trong lòng, anh ta mới là người trong lòng em.

“Thính Vũ, trong mắt và trong lòng em là người đó, anh ta có cho em hạnh phúc không?” Lục Ly dịu dàng hỏi, kể đó như người anh trai dịu dàng xoa đầu cô.

Không hề báo trước, Dương Thính Vũ rơi nước mắt. Nước mắt lăn chã tuôn trào, cô bịt miệng, ngăn bản thân khóc thành tiếng.

“Sẽ ổn rồi, không sao đâu...” Lục Ly nhẹ nhàng ôm cô an ủi, anh biết rõ cô chịu đựng cả buổi tối, bây giờ cô có thể khóc to thoải mái là tốt rồi.

9. Chương 9: Đau Lòng

Dương Thính Vũ khóc lớn một trận, sau đó cả người mệt lả. Cô quyết định rời tiệc trước thời gian, Bạch Vũ Mạn và Lục Ly tiễn cô tới cửa, liếc mắt trông thấy xe của Dương Trấn đã sớm đứng chờ ở ven đường.

“Tớ về trước đây, hôm nay khiến cho cậu mất hứng rồi, Mạn Mạn.” Dương Thính Vũ bày ra vẻ mặt xin lỗi cầm tay Bạch Vũ Mạn.

“Cậu nói cái gì đó, về nhà đi tắm rồi ngủ sớm một chút, biết chưa?” Cặp mắt khóc đến sưng đỏ của cô làm cho Bạch Vũ Mạn đau lòng không thôi.

“Tớ về đây.” Dương Thính Vũ nhìn về phía Bạch Vũ Mạn rồi đến Lục Ly, anh không nói gì, chỉ hiểu ý gạt đầu nhẹ.

Cô hơi cúi đầu đi về phía xe Dương Trấn, mở cửa xe ngồi vào, cô có chút khản trương không nói một lời. Cô biết anh nhất định đã trông thấy Lục Ly rồi.

Dương Trấn nổ máy, tùy ý hỏi một câu: “Sao anh không nghe em nói anh ta cũng đến?”

“Tôi không biết anh ấy sẽ đến.” Dương Thính Vũ bắt mình trấn tĩnh lại, chỉ mong lời nói dối này có thể qua trót lọt.

“Thính Vũ, anh cho em thêm một cơ hội, anh không muốn em nói dối anh.” Cánh tay cầm vô lăng nổi gân xanh, giọng điệu trở nên nghiêm nghị.

“Anh muốn thăm dò tôi?” Dương Thính Vũ tức giận quay đầu nhìn anh, cô nghĩ tới nghĩ lui luôn cảm thấy có gì không ổn. lát sau, cô nhớ đến đêm hôm đó ở nhà ông ngoại, điện thoại di động của bọn họ đồng thời phát ra âm báo có tin nhắn, “Anh giám sát và điều kiện điện thoại di động của tôi ư?” Mặc dù nghi vấn nhưng lại dùng giọng điệu như lời kể.

“Quan trọng là em không nên nói dối anh!” Dương Trấn cố ý xuyên tạc câu văn của cô. Khi gió, cô biết anh rất để ý chuyện cô tiếp xúc với người đàn ông có tên Lục Ly đó, nhưng cô vẫn gạt anh đi gặp mặt tên đó.

“Em không sao?” Nhân lúc đèn đỏ, anh mới liếc mắt nhìn Dương Thính Vũ, gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt và đôi mắt sưng đỏ rõ ràng đây là bộ dạng vừa mới khóc xong.

Dương Thính Vũ không được tự nhiên quay mặt sang chỗ khác, vấn đề giữa bọn họ là Dương Trấn luôn giận chó đánh mèo lên người Lục Ly, nhưng chuyện này căn bản không liên quan đến anh ấy, sai là ở cô, năm đó cô đã nói dối...

Dương Trấn nổi giận vô cùng, đèn đỏ còn chưa chuyển sang màu xanh, anh đạp mạnh chân ga, chiếc xe phóng nhanh trên đường.

“Xuống xe!” Khi cuối cùng xe cũng dừng lại trước sân nhà Dương Thính Vũ, lúc này đã hơn một giờ khuya. Trong nhà họ Dương đen kịt, ngoài trừ đèn đường xung quanh đều không có bất kỳ ánh sáng.

Dương Trấn thô bạo kéo Dương Thính Vũ xuống xe, một tay giữ chặt cổ cô, dưới ánh đèn yếu ớt cẩn thận xem kỹ hai mắt cô đỏ vì khóc, hung dữ hỏi: “Vì anh ta mà khóc?”

Dương Thính Vũ buống bình quay mặt qua chỗ khác, không chịu lên tiếng.

“Nhìn anh!” Dương Trấn dùng sức giữ chặt mặt cô, “Em không tiếc mọi thứ rời khỏi anh, vì muốn trở về bên cạnh anh ta sao? Dương Thính Vũ, em thật to gan.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi, thật sự hận không thể nuốt sống cô vào bụng.

“Đúng vậy, tôi muốn ở bên cạnh bất kỳ người đàn ông nào, cũng đều không liên quan gì đến anh!” Dương Thính Vũ cảm thấy ngạt thở vì sự ngang ngược của anh, cô không chút sợ hãi nhìn vào mắt anh, rống to.

“... Dương Thính Vũ, là em tự chuốc lấy.” Dương Trấn xoay người cô lại, dùng sức áp sát cô trên thân xe, thô bạo xé rách chiếc váy và quần lót của cô.

Anh dường như chỉ có thể dùng cách này để chứng minh, Thính Vũ là của anh.

“Dừng! Dương Trấn, anh là tên cầm thú!” Dương Thính Vũ thật sự sợ hãi, hai tay không ngừng giãy giụa đập vào cửa kính xe, anh không thể đối với cô như vậy... Bây giờ là ở bên ngoài, thậm chí là ngay trước cửa nhà cô...

“Á... á... Không...” Cô thật thô kệch hung ác xâm nhập vào lối đi chưa đủ ẩm ướt, ngoài đau đớn, cô không có cảm giác nào với anh. Thật ra, cô còn cảm thấy đau đớn cũng tốt.

Dương Trấn hoàn toàn đánh mất lý trí, anh cuồng dã đâm vào nơi yếu ớt ấy. Mặc kệ cô không đủ ẩm ướt, không màng đến khó khăn bao nhiêu, tóm lại khí lực của anh một lần so với một lần càng hung hãn, một lần so với một lần càng mạnh hơn.

“Á... á... Dương Trấn... á... Tôi hận anh...” Đâm vào kịch liệt, hoa huyết bắt đầu chậm rãi tiết ra một chút mật dịch cũng không khiến Dương Thính Vũ khá hơn một ít. Toàn thân cô như bị châm lửa cháy bùng bùng trường đau, bên dưới đau đớn như muốn xé cô thành hai nửa.

“Hận anh đi Thính Vũ, cho dù em có hận anh, anh cũng sẽ không để em trở về bên anh ta.” Không còn sự dịu dàng, anh như mãnh thú thời nguyên thủy thô lỗ ngang ngược đâm chọc. Cô rất chặt chẽ, thân thể càng chống cự càng kẹp chặt lấy anh, u cổ mẹ người chặt cứng như vậy khiến cho Dương Trấn hận không thể phá vỡ cô.

“A... ha... Ừm... A...” Dương Thính Vũ gắt gao cắn chặt tay mình, cô không muốn mình khóc, không muốn để bản thân phát ra âm thanh rên rỉ hay sau khi đau đớn qua khi, thân thể sẽ cảm nhận được trào trào ngọt ngào, nhưng chỉ là trên cơ thể.

“Vũ nhi, nói cho anh biết, anh tốt hay anh ta tốt?” Dương Trấn dần chậm lại, vịn eo thon của cô đang đưa. Anh thật ra để ý, đến chết cũng để ý, cô gái anh yêu nhất từng ở dưới thân người đàn ông khác chuyển động như vậy.

Không, phải nói là, anh rất để ý, cô từng yêu một người đàn ông khác như vậy, như yêu anh như thế.

Có lẽ, anh quá yêu cô, yêu đến ép mình vờ như quên đi những... việc cô đã trải qua... anh muốn dùng tất cả tình yêu của mình tạo ra tương lai tốt đẹp cho cô, tuyệt đối sẽ không quay đầu nhìn lại.

Nhưng khi quá khứ của cô lần lượt hiện về trước mặt anh, anh hoàn toàn mất kiểm soát, phát điên... Anh sợ hãi, vô cùng sợ hãi, anh không thể mất cô... đến chết cũng không thể.

Thân thể Dương Thính Vũ dần trượt xuống, cô không có cách nào trả lời anh. Thật ra cô cũng rất đau lòng, cô biết năm đó mình không nên chỉ vì tức giận, mà nói dối trước mặt anh là đã lên giường với Lục Ly.

Nói dối là con dao hai lưỡi, một mặt làm cô đau đớn, một mặt làm tổn thương trái tim Dương Trấn.

Trái tim của bọn họ, sao còn có thể nguyên vẹn? Làm thế nào để yêu thương?

Dương Trấn hấp tấp ôm lấy thân thể dần trượt xuống của Dương Thính Vũ, cô đã bất tỉnh. Anh vội vàng rút khỏi cơ thể cô, chất lỏng đỏ tươi chói mắt chảy xuống đất...

10. Chương 10: Let Her Go

“Tình chưa?” Lạc Lê Vũ lật hồ sơ bệnh án, lật đến tờ thứ hai, gương mặt vốn lạnh nhạt bỗng lộ vẻ kinh ngạc, “Cậu rốt cuộc đã làm cái gì thế hả?” Anh ngược đầu nhìn người đàn ông đang đứng bên giường.

“Thính Vũ... Sao lại thế này.” Dương Trấn lắc đầu, vẫn cảm thấy hơi choáng váng, có lẽ liên quan đến thuốc an thần vẫn chưa hết tác dụng.

Anh đưa Dương Thính Vũ đến bệnh viện làm náo loạn một hồi, không ngừng gào thét bác sĩ nhanh chóng cứu người, còn đâm vào mấy chiếc xe bệnh viện. Lạc Lê Vũ biết được tình hình chạy đến, tâm trạng của anh đã hoàn toàn mất kiểm soát, đành tìm mấy người mạnh mẽ ngăn chặn anh, sau đó tiêm cho anh liều thuốc an thần.

“Chúng ta là anh em nên tôi nói thẳng, tình hình không ổn lắm. Viêm phế quản dẫn đến phổi bị viêm nhiễm, hơn nữa... Cô ấy... hạ thân vì bị xé rách cũng dẫn đến viêm.” Lạc Lê Vũ cảm thấy khiếp sợ khi nhìn bệnh án, anh đương nhiên biết rõ Dương Trấn yêu cô gái này bao nhiêu, nhưng tại sao lại để cô bị thương đến thế này?

Trong lòng Dương Trấn co rút đau đớn, rốt cuộc anh đứng không vững, quỳ trên mặt đất, tay nắm chặt dùng sức đập mạnh trên nền đất lạnh băng. Rốt cuộc, anh đã làm ra cái gì vậy...

Lúc Dương Thính Vũ chưa hoàn toàn trở mã, vì cảm lạnh nên phế quản dễ dàng bị viêm. Mà lần ân ái trong đêm khuya này, thực hiện ở ngoài sương ngoài gió.

Chết tiệt! Sao anh không để ý đến điều này!

“Bây giờ không phải lúc tự trách,” Lạc Lê Vũ đưa tay kéo anh đứng dậy, “Liên lạc với người nhà của cô ấy, đưa một ít quần áo đến đây để thay.” Lúc Dương Thính Vũ bị đưa tới, chiếc váy rách rưới trên người miễn cưỡng lắm mới có thể che đậy thân thể.

Dương Tiến Sinh và Chu Thanh Thục chạy đến đây đã là nửa tiếng sau. Lúc bọn họ nghe được tin tức bệnh tình của Dương Thính Vũ, cô bắt đầu phát sốt, hơn nữa là sốt cao, trong nửa tiếng không có dấu hiệu thuyên giảm.

Chứng kiến bộ dáng hô hấp suy yếu của con gái trên giường bệnh, Dương Tiến Sinh trong cơn giận dữ đã tóm lấy Dương Trấn đang ngồi bên giường, kéo anh ra khỏi phòng bệnh, “Cậu đã làm gì thế? Tôi hỏi cậu đã làm gì hả?” Ông dùng lực, đẩy Dương Trấn té ngã trên mặt đất.

“Chồng à, đây là bệnh viện!” Chu Thanh Thục vội vàng tiến lên ngăn cản, dù có tức giận cũng không thể ra tay.

“Chuyện của cậu và Thính Vũ tôi luôn luôn mặc kệ, không phải vì tôi không biết gì cả, mà vì tôi biết rõ con gái tôi rất yêu anh. Nếu con tôi thích, ngay cả tình tứ trên trời tôi cũng sẽ hái cho nó. Vậy mà cậu đã làm gì nó thế? Kết hôn cùng người phụ nữ khác? Làm cho con tôi nằm bất tỉnh ở đây?!” Dương Tiến Sinh vọt đến bên người Dương Trấn, túm lấy cổ áo gơ tay đâm vào má trái của anh.

“Tiến Sinh! A Trấn, cậu mau tránh ra!” Chu Thanh Thục căn bản không có sức lực ngăn cản Dương Tiến Sinh, mà Dương Trấn không chịu tránh né, ánh mắt trống rỗng tùy ý đón nhận một quyền của ông.

Dương Trần chợt nhớ, gần đây, số lần Dương Thính Vũ lộ ra ánh mắt vô hồn ngày càng nhiều... Lúc này anh mới biết, hóa ra sự trống rỗng ấy ẩn chứa nỗi tuyệt vọng khôn cùng.

Nắm đấm đó không làm cho anh cảm thấy đau, từ lâu trái tim đã sớm hóa thành những mảnh vỡ làm tê liệt dây thần kinh biết đau. Cho đến khi anh phun ra một ngụm máu tươi, cuối cùng Dương Tiến Sinh mới dừng tay.

“Trời đất, mau gọi bác sĩ đến đây!” Chu Thanh Thực muốn đỡ Dương Trần dậy, lại bị Dương Tiến Sinh ngăn cản, “Tôi chính là bác sĩ, cậu ta không chết được. Tôi nói cho cậu biết, Dương Trần, đừng tưởng rằng chỉ có mình cậu mới có năng lực, tôi cũng có thể giết Thính Vũ đến nơi vĩnh viễn cậu không tìm thấy. Còn nữa, không cho phép cậu bước vào phòng bệnh một bước.” Dương Tiến Sinh kéo vợ vào cửa phòng, tuyệt tình ngăn Dương Trần ở ngoài cửa.

Dương Trần không nhúc nhích nằm trên sàn nhà, đưa tay che hai mắt, nhưng vẫn không ngăn được dòng nước nóng hổi mãnh liệt tuôn trào.

Bệnh tình của Dương Thính Vũ vô cùng bất ổn, vừa bớt lại nóng, nóng rồi lại bớt, bác sĩ đành phân tích là do tâm lý bệnh nhân, tâm trạng của cô không ổn định, nên bệnh tình cũng không ổn định.

Sau hai tuần, cô mới thật sự tỉnh táo, trước đó nhiều lần cũng chỉ là lặng lẽ mở mắt rồi lại thiếp đi.

“Mẹ...” Dương Thính Vũ mở mắt, nhìn thấy trước tiên là Chu Thanh Thực, cô mới nhớ tới bản thân, toàn thân cô mềm nhũn, cổ họng đau rát, âm thanh trở nên khàn khàn.

“Đừng nói gì hết... nghỉ ngơi cho tốt. Thật mừng quá, con tỉnh lại rồi, bố của con trông con được vài hôm, hôm nay vừa đi làm trở lại, nếu biết con tỉnh, chắc là vui lắm.” Chu Thanh cười đến phát khóc, bà vội vàng gạt nước mắt, quay người rót một chén nước ấm cho Dương Thính Vũ uống, “Uống chậm một chút...”

Dương Thính Vũ uống hơn phân nửa, mới gật đầu ý bảo đã đủ, cô từ từ nhớ lại chuyện xảy ra trước khi bất tỉnh, thân thể không khỏi run rẩy, nhưng anh... tại sao không xuất hiện ở đây?

“Mẹ, Dương... cậu nhỏ đâu rồi ạ?” Cô cẩn thận thăm dò, bọn họ nhập viện, nói cách khác chuyện cô và Dương Trần chắc chắn bố mẹ đã biết.

“Thính Vũ, đừng nhớ đến cậu ta, đợi thân thể con điều dưỡng tốt lên, bố con muốn đưa con đi du học, không phải trước đó con vẫn muốn đi sao?” Chu Thanh Thực không dám nói cho Dương Thính Vũ biết, thật ra Dương Trần vẫn luôn đợi ở ngoài cửa. Dương Tiến Sinh không cho anh tiến vào phòng bệnh, anh cố chấp đợi ở ngoài cửa, không ăn không ngủ suốt hai tuần.

“... Du học?” Dương Thính Vũ không thể tưởng tượng nhìn về phía Chu Thanh Thực để xác định cô có nghe nhầm hay không, Dương Trần sao có thể để cô đi?

“Ừm, bố con đã sắp xếp, con muốn đến nước nào cũng được, thời gian tùy ý con, 3 năm hay 5 năm cũng không sao, dù sao mẹ cũng rảnh rồi, có thể đi cùng con.” Có lẽ đây mới là biện pháp tốt nhất để chia cắt bọn họ.

“...Cậu... đồng ý ư?” Dương Thính Vũ không tin, anh đồng ý sao?

“Ừm, A Trần, cậu ta đồng ý chứ, con không cần đến công ty của cậu ta nữa.” Chu Thanh Thực gật đầu cam đoan.

Dương Thính Vũ theo bản năng phản ứng, không phải không vui, chẳng qua cô cảm thấy nội tâm trống rỗng, dường như có vật gì quan trọng bị người khác cướp mất.

Anh đã cho cô đi, cô cũng muốn đi, nhưng vì sao, lại cảm thấy trong lòng khó chịu đến thế?

11. Chương 11: Chỉ Là Cậu - Cháu

“Ăn một chút xem thế nào?” Chu Thanh Thực cẩn thận đút Dương Thính Vũ một muỗng cháo, khẩu vị của cô không tốt, mỗi lần ăn cháo đều ăn không đến một phần ba.

“Mẹ, để tự con ăn.” Dương Thính Vũ tiếp lấy chén cháo trong tay bà, ăn một miếng, trong cháo có táo đỏ và nhân mà cô thích.

Rất nhanh, cô đã ăn được nửa chén, phần còn dư đưa lại cho Chu Thanh Thực: “Mẹ, có phải cậu đã đến đây hay không?” Tiệm bán cháo táo đỏ và nhân, Dương Trấn đã từng dẫn cô đến đây ăn.

Tuy cô không trực tiếp hỏi bà, nhưng cô cũng nhạy cảm phát hiện điều bất ổn, Dương Trấn... không thể không đến thăm cô.

“Haizz, cậu... vẫn luôn ở bên ngoài trông nom, con biết bố của con rồi đấy...” Chu Thanh Thực thở dài, Dương Trấn biết rõ khẩu vị Dương Thính Vũ không tốt, anh cũng không dám bỏ đi, chỉ có thể phái người của công ty đi mua loại cháo mà cô thích.

Hóa ra, anh luôn luôn ở ngoài cửa... cách cô rất gần, gần trong gang tấc.

Chuyện lần này, tuy lúc nhớ đến vẫn còn hơi sợ, nhưng thật ra cô không trách anh. Bọn họ luôn dùng cách tổn thương lẫn nhau để yêu, ghen ghét, thăm dò, nghi hoặc vô căn cứ, không cái nào không dùng.

“Mẹ, con muốn gặp cậu nhỏ.” Cô muốn gặp anh, muốn mở miệng hỏi vấn đề cô quan tâm nhất.

Nghe tin Dương Thính Vũ chủ động muốn gặp anh, trong lòng của Dương Trấn kịch liệt nhảy lên, hô hấp dồn dập gần như hỗn loạn, nhưng khi anh nắm chốt cửa, anh lại do dự, anh.... không biết phải đối mặt với cô thế nào.

Anh muốn gặp cô, muốn nhìn thấy cô có tốt không, có phải đã gầy hơn rất nhiều?

Rốt cuộc, lòng quyết tâm muốn gặp cô đã chiến thắng sự do dự, anh mở cửa, người yêu của anh ngày nhớ đêm mong đang nửa nằm trên giường bệnh, sắc mặt hơi tái nhợt.

Dương Trấn chậm rãi lại gần cô, bước đi có chút nặng nề.

Mỗi bước anh đến gần cô, trong lòng Dương Thính Vũ nhói đau một chút, anh... sao lại không tốt như thế? Sắc mặt còn xấu hơn bệnh nhân như cô, hiển nhiên đã rất lâu không chăm lo cho bản thân, tây trang, áo sơ mi trên người đều có nếp nhăn, tóc tai bù xù, dưới cằm mọc đầy râu ria càng chứng minh đã lâu chưa cạo.

Nhìn thấy anh như vậy, cô lập tức tha thứ cho anh. Vì cô biết, anh vì chuyện của cô mà đau hơn gấp ngàn vạn lần.

“...Khụ, em, có khỏe không?” Phát ra tiếng đầu tiên gần như bị nghẹn lại ở cổ họng, Dương Trấn chỉ đành ho nhẹ một tiếng để che dấu sự khấn trương của mình.

“Vâng.” Dương Thính Vũ gật đầu nhẹ, không biết vì sao, cô rất muốn khóc, không muốn hỏi bất cứ lời nào mà nhào vào ngực anh.

“Còn, còn sốt không?” Dương Trấn phản xạ có điều kiện giơ tay ra sờ trán cô, bàn tay vươn được một nửa, bỗng dừng giữa không trung, sau đó lại gắng gượng thu trở về.

Động tác của anh làm hốc mắt Dương Thính Vũ đỏ hoe, tại sao giữa hai người lại bỗng trở nên xa cách như vậy? Ngay cả xoa đầu cô, anh cũng không muốn ư?

“Ăn nhiều một chút, em vốn đã gầy, bây giờ lại gầy hơn rồi.” Dương Trấn không nhận được bèn dẫn dò cô, lưu luyến nhìn vào gương mặt chỉ to bằng bàn tay của anh, trái tim vì sao lại đau đớn như thế? Không phải đã vỡ vụn rồi ư?

Dương Thính Vũ cúi đầu xuống, gật nhẹ.

“... Vậy em nghỉ ngơi đi, anh... đi ra ngoài.” Dù không nỡ cũng phải rời đi, nếu chờ thêm một lát nữa, anh sẽ lại chứng nào tật nấy, mạnh mẽ ép cô không được rồi khỏi mình.

“... Xuất ngoại,” Dương Trấn đang muốn xoay người, Dương Thính Vũ mở miệng nói, “Anh đồng ý?”

Anh nghiêng mặt không nhìn cô, gật đầu.

“Vì vậy, anh muốn thả tôi đi?” Cô cắn răng, không muốn để giọng nói của mình run lên.

Dương Trấn cuộn tay thành nắm đấm, dùng toàn bộ sức lực để ép buộc chính mình gật đầu lần nữa.

Lúc cô ngất xỉu trong ngực anh, anh rất hoảng sợ... Anh luôn có thể bình thản đối mặt với sự sống chết, thậm chí nghĩ rằng dù chết cũng phải giữ cô bên mình.

Hóa ra, anh không làm được.

Anh luôn cho rằng mình có thể bảo vệ cô thật tốt, chăm sóc cô, nhưng hóa ra, ngay cả điều đó anh cũng không làm được.

Biện pháp tốt nhất để tránh tình huống này sẽ xảy ra lần nữa là, để cô rời đi.

Anh biết, mất đi cô, sẽ sống không bằng chết. Nhưng điều này so với mạng sống của cô, anh thà rằng bản thân sống không bằng chết.

“... Được.” Dương Thính Vũ dường như rất hài lòng gật đầu, “Nếu đã để tôi đi, vậy sau này anh đừng xuất hiện trong cuộc sống của tôi, không nên xuất hiện trước mắt tôi nữa. Dương Trấn, anh nói được thì phải làm được!” Những chữ cuối cùng này, cô dùng toàn bộ sức lực mà gào thét ra ngoài.

“Được.” Dương Trấn chỉ quay lại trả lời cô một chữ, quyết đoán, dứt khoát.

Trái tim, đau nhói lại dường như không phải đau. Không phải vì nỗi đau biến mất, mà vì đau đớn đã thay thế nhịp đập, tồn tại cùng trái tim.

“Anh có thể đi rồi, cậu nhỏ.” Dương Thính Vũ lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách, dùng hai từ “cậu nhỏ” để nhắc nhở anh, từ giờ trở đi, quan hệ của bọn họ chỉ là cậu - cháu mà thôi.

Hoàn toàn trái ngược với lúc tiến vào, lúc rời đi, Dương Trấn bước rất lớn, đi lại càng nhanh hơn.

Cho đến cánh cửa đóng sầm, hoàn toàn ngăn cách hai người, anh mới vô lực dựa đầu vào vách tường, mắt nhắm lại đồng thời nước mắt chảy ra.

Trong phòng, Dương Thính Vũ dùng chân trùu đầu, cắn môi khóc rống lên.

12. Chương 12: Anh Ta

Dương Trấn quả thực nói được làm được, từ ngày đó về sau, anh không còn xuất hiện ở trước mặt Dương Thính Vũ nữa.

Mặc dù bệnh tình của Dương Thính Vũ chuyển biến tốt, nhưng khẩu vị và cảm xúc so với khi... tỉnh lại kém hơn rất nhiều, bác sĩ chỉ đành truyền chất dinh dưỡng giúp cô duy trì thể lực.

Sau hai tuần lễ, bác sĩ cho phép cô xuất viện trước thời gian, thân thể đã khôi phục khá tốt, để cô về nhà ngược lại có thể trợ giúp cô điều chỉnh tâm tình.

“Lại đây, để mẹ cài nút áo.” Đi ra trước cửa bệnh viện, Chu Thanh Thục tỉ mỉ giúp con gái cài nút áo cho kín, tuy thời tiết không coi là quá lạnh, nhưng thân thể cô mới vừa hồi phục, hiển nhiên phải chú ý một ít.

“Vâng.” Dương Thính Vũ lộ ra vẻ mặt cô đơn, ánh mắt cô theo bản năng tìm kiếm hình dáng người khác.

Anh không xuất hiện nữa, một lần cũng không có.

Trong hai tuần này, gần như tất cả những người quen biết đều đến thăm cô, ngay cả Hạ Sâm và Lục Ly đều tới nhiều lần, thậm chí Liễu Hình cũng tới hai, ba lần.

Dương Thính Vũ cười tự giễu, cô muốn anh không xuất hiện nữa, anh cũng làm được.

Rất tốt. Anh rất giỏi.

Bỗng, ánh mắt tập trung tại một nơi, đầu óc cô lập tức trống rỗng, sau đó đẩy Chu Thanh Thục chạy về phía đó.

“Haizz, Thính Vũ... Thính Vũ...” Chu Thanh Thục không hiểu cho lắm, chạy đuổi theo cô.

Là anh! Là anh! Trong đầu Dương Thính Vũ chỉ còn biết điều này, là anh, là người đó! Cô cố gắng tìm kiếm trong đám người, lần theo trí nhớ mà lần lượt xác nhận dáng vẻ của người đó.

Thế nhưng... không có!

“Thính Vũ, làm sao vậy?” Bạch Vũ Mạn cũng vừa tức thì chạy đến bệnh viện, đứng ở cổng bệnh nhìn thấy Dương Thính Vũ đang cuống quýt tìm cái gì đó, “Cậu sao thế?”

“Mạn Mạn, tớ nhìn thấy anh ta...” Dương Thính Vũ bắt lấy tay Bạch Vũ Mạn, kích động và có chút hoảng sợ, thở gấp gấp.

“Ai? Cậu thấy ai?” Bạch Vũ Mạn nhìn khắp xung quanh, ở cổng bệnh viện kẻ đến người đi, không có người nào dừng lại cũng không có gương mặt quen thuộc.

“... Âu Dương Tuyển... Tớ thấy Âu Dương Tuyển...” Sắc mặt của Dương Thính Vũ tái nhợt, cái tên giấu dưới đáy lòng cô nhiều năm cuối cùng cũng gọi ra, nhưng lại cay đắng, chua xót như vậy.

“... Không có chuyện gì đâu,” Nghe được cái tên này Bạch Vũ Mạn không tránh được kinh ngạc, cô ôm Dương Thính Vũ, dịu dàng an ủi cô, “Có lẽ, cậu nhìn nhầm rồi...”

Dương Thính Vũ dần bình tĩnh lại, cô yếu ớt gạt đầu, liếc mắt nhìn thoáng qua một cái, có lẽ, cô thật sự nhìn nhầm rồi...

Thời gian tu tâm, tĩnh dưỡng thật ra rất nhàm chán, mỗi ngày Dương Thính Vũ ngoài ăn cơm, ngủ nghỉ, đa số thời gian còn lại dùng để đọc sách, chuẩn bị một số thứ để xuất ngoại.

Sau khi Bạch Vũ Mạn mang đến một số bộ phim Hàn, cuộc sống của cô mới được xem là nhiều niềm vui hơn.

Chưa đầy hai tháng, thân thể cô đã khôi phục không khác lúc trước, béo lên một chút, gương mặt nhỏ nhắn gầy gò cuối cùng đã đầy đặn lên.

Dương Tiến Sinh đã sớm vì cô sắp xếp xong toàn bộ việc xuất ngoại, chỉ cần cô thích, tùy thời có thể xuất phát. Nhưng, cô vẫn còn hơi do dự, một là vì Dương Trấn, hai là... ngày đó ở bệnh viện, cô nhìn thấy Âu Dương Tuyển.

Tuy bây giờ cô không thể xác định người đó rốt cuộc có phải anh hay không, nhưng trong lòng cô luôn luôn có cảm giác, dường như anh luôn ở nơi cách cô rất gần.

Thế là cô lén lút tìm thám tử tư, muốn điều tra một ít tin tức của anh. Nhiều năm như thế, cô luôn không dám tìm anh, thậm chí không dám nhắc đến anh, nhưng bây giờ, cô sắp xuất ngoại, trước khi rời đi, ít nhất cô muốn biết anh... sống ra sao.

13. Chương 13: Rất Muốn Thấy Em, Nhưng Không Thể Gặp Em

Không có Dương Thính Vũ trong cuộc sống, những ngày Dương Trấn trôi qua đều như cục thịt di động, không, so với cục thịt biết đi còn đáng sợ hơn. Anh không làm việc, hận một ngày không thể có 48 tiếng, vẫn như lúc trước, anh không ăn không ngủ, chỉ biết uống rượu, trộn tất cả các loại rượu lại cùng lúc, làm thế nào cũng không say.

Anh không để mình có thời gian suy nghĩ về Dương Thính Vũ, nhưng cô gái này đã sớm trở thành một phần không thể thiếu trong sinh mệnh anh, là máu thịt trong lòng anh, giờ giờ khắc khắc đều xuất hiện trong trái tim anh, cho dù trong mộng, anh cũng nghĩ đến cô vô số lần.

Anh trực tiếp ở khách sạn, không dám về nhà, vì cái nhà đó, khắp mọi nơi đều có bóng dáng Dương Thính Vũ, nhưng anh lại muốn về nhà, bởi vì đó là nơi duy nhất anh có thể cảm nhận được hơi thở của cô.

Trên bàn làm việc của anh vốn để mấy bức hình, hai bức là ảnh anh với Dương Thính Vũ chụp chung, hai bức là ảnh một mình cô, nhưng bây giờ anh đều bỏ chúng vào ngăn kéo khóa lại. Anh không dám nhìn, càng xem càng khó chịu, càng xem càng muốn gặp cô.

Trên màn hình điện thoại di động cũng là ảnh chụp của Dương Thính Vũ, nhưng anh... không nỡ thay đổi. Lúc đau lòng không nhìn được, anh sẽ mở điện thoại ra xem dáng vẻ của cô, tuy trái tim lại đau hơn một chút, nhưng như vậy sẽ làm cho anh có sức lực chống đỡ.

Màn hình điện thoại bỗng phát sáng, tay của Dương Trấn xiết chặt, ngừng thở nhìn cái tên hiện bên trên - Vũ nhi.

Trái tim nhảy lên kịch liệt làm cho đầu óc anh choáng váng, một mặt, anh nghĩ có lẽ cô gọi nhầm số... một mặt, hy vọng cô không phải gọi nhầm...

Dương Trấn thử điều chỉnh tâm trạng rồi bời, thử mấy lần đều vô ích, anh ấn nút nhận đặt lên tai: “Alo?” Anh thầm ho một tiếng, cổ họng căng lên, âm thanh khê run.

“Hu hu hu...” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng khóc trầm thấp, nhưng anh lập tức biết đó là âm thanh của Dương Thính Vũ, anh lập tức đứng dậy, trong lòng nóng như lửa đốt, hỏi: “Làm sao vậy? Vũ nhi, em làm sao thế?”

“... Dương Trấn, anh là đồ trứng thối!” Dương Thính Vũ khóc không thành tiếng, lời nói cũng không rõ ràng, nhưng ngữ khí vẫn có chút dọa người.

“...Đúng, anh đây, trước tiên, em đừng khóc nữa được không? Em đang ở đâu?” Dương Trấn thấp giọng dỗ cô, trong lòng làm việc không ngừng đi tới đi lui, không biết có nên qua đó tìm cô hay không.

“Hu hu hu hu, cậu nhỏ... anh không quan tâm em nữa rồi...” Không biết có phải Dương Trấn an ủi có tác dụng hay không, giọng nói của Dương Thính Vũ bỗng mềm mại, nũng nịu, muốn đáng thương bao nhiêu có bấy nhiêu, muốn uất ức bao nhiêu có bấy nhiêu.

“... Cậu nhỏ không phải không cần em!” Dương Trấn kiên quyết phủ nhận, lời nói của cô làm cho nơi mềm mại trong lòng anh đau nhói, anh không nhìn được, muốn trực tiếp lao ra cửa, bất kể giờ này cô ở đâu, anh nhất định phải tìm thấy cô.

“... Vậy sao anh không tới gặp em... Hu hu hu...” Cô xuất viện đến nay đã hơn một tháng, ngoài trừ những lần ngẫu nhiên, Chu Thanh nói đôi lời liên quan đến chuyện của anh, cô chỉ có thể dựa vào hồi ức để nhớ tới anh.

Thật khó chịu, thật sự rất khó chịu.

“Em đang ở đâu? Cậu nhỏ sẽ lập tức tới đó, ngay tức khắc!” Lúc này Dương Trấn đã đến bãi đỗ xe, chuẩn bị chạy đến nơi của Dương Thính Vũ.

“... Hu hu hu, em, không biết... làm sao bây giờ... Hu hu hu...” Dương Thính Vũ nghe anh nói muốn đến đây, cô thật vui mừng, nhưng cô ra nghĩ mãi, nghĩ mãi cũng không nhớ nổi mình đang ở đâu, thế là khổ sở khóc rống lên.

“... Chết tiệt!” Dương Trấn khê rửa thầm, “Có phải em uống rượu rồi không?” Anh sợ cô gặp nguy hiểm.

“Alo? Là cậu nhỏ phải không? Tôi là Vũ Mạn...” Bạch Vũ Mạn lấy điện thoại trên tay của Dương Thính Vũ, cô mới chỉ ra ngoài nhận điện thoại một chút, không ngờ trở về đã thấy Dương Thính Vũ nằm sấp trên ghế sofa vừa khóc vừa nói vào điện thoại.

“Vũ Mạn đó à? Hai người ở đâu? Thính Vũ không sao chứ?” Dương Trấn nhẹ thở ra, tốt rồi, ở bên cạnh Dương Thính Vũ còn có Bạch Vũ Mạn.

“Chúng tôi ở KTV RED, Thính Vũ có vẻ uống say...” Vốn hai người bọn họ định tới KTV ca hát để giải tỏa một chút, nào ngờ Dương Thính Vũ uống hai chén rượu với hàm lượng cồn cực thấp là cocktail cũng đã say thế này.

“Được, tôi lập tức tới ngay.” Đáp diện thoại, Dương Trần nỗ máy, đạp mạnh chân ga lao đi.

14. Chương 14: Đừng Đi

Lúc Dương Trần chạy tới KTV, Dương Thính Vũ dù đã say đến choáng váng nhưng liếc mắt đã nhận ra anh, lập tức nhào vào lòng ngực, quần quít ôm lấy anh.

Anh thật sự không có cách nào lái xe, đành để xe lại bãi đỗ ở KTV, sau đó gọi một chiếc taxi, trước đưa Bạch Vũ Mạn về nhà sau đó lại đưa Dương Thính Vũ trở về.

Thế nhưng cô gái nói gì mà không muốn về, gắt gao ôm chặt cánh tay của anh nói không muốn rời xa anh. Bất đắc dĩ, Dương Trần chỉ có thể mang cô về nhà mình.

“Lại đây, nằm ngay ngắn, không được lộn xộn.” Dương Trần ôm Dương Thính Vũ đến giường, trên đường về cô gái này cũng không chịu yên tĩnh, luôn luôn ồn ào, lát thì khóc, lúc thì làm nũng, thậm chí đánh anh.

Anh giúp cô đắp chăn, quay người muốn đi lấy khăn giúp cô lau mặt, nào ngờ cánh tay đã bị Dương Thính Vũ nắm chặt, cô dường như muốn khóc tiếp, lẩm bẩm nói: “Cậu nhỏ... Đừng đi mà...”

Anh lập tức lật người, ngồi lên mép giường, với tất cả sự yêu chiều sờ lên trán cô, “Không đi, cậu nhỏ không đi đâu cả... Em có muốn uống một chút nước không?” Nhân lúc đó, anh nhìn kỹ cô vài lần, trên mặt rõ rệt cuộc đã đầy đặn vài phần, nhưng thân thể vẫn gầy gò, yếu ớt như lúc trước.

Dương Thính Vũ lắc đầu lia lịa, “Không muốn, một lát nữa sẽ không thấy anh.” Gần đây cô chỉ có thể gặp anh trong mơ, mỗi lần cô tỉnh lại, luôn cảm thấy mất mát và khổ sở.

“Cậu nhỏ đảm bảo, sẽ không rời khỏi Vũ nhi.” Anh cúi người, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Anh vừa định đứng dậy, hai tay Dương Thính Vũ đã ôm chặt cổ anh, cô thu hẹp khoảng cách giữa bọn họ, cho đến khi chóp mũi anh đụng phải cô, cô rụt rè nâng cằm, dán môi mình vào môi anh.

Toàn thân Dương Trần cứng đờ, anh cúi đầu nhìn cô, đôi mắt thuần khiết vô tội đắm nước mắt như đứa trẻ nhìn anh chăm chú. Trong đôi mắt đó tất cả đều là sự dựa dẫm, làm cho lòng anh rung động mãnh liệt. Cúi đầu lần nữa, lần này nụ hôn đặt lên môi cô.

Bắt đầu gặm nhấm đôi môi mềm mại ngọt ngào như mật ngọt, Dương Trần lưu luyến, dịu dàng liếm mát từng chút trên môi cô, không có thâm nhập sâu vào, nhưng cũng đủ triền miên, quyến luyến.

“Ừm... A...” Dương Thính Vũ không kiềm được than nhẹ, cơ thể sắp sửa động tình, cô cong người lên không ngừng áp sát Dương Trần.

Thuận thế, một tay anh bóp chặt eo thon, một tay cố định sau gáy của cô, dùng sức hôn, nhưng vẫn dịu dàng như trước.

Cánh tay Dương Thính Vũ vốn quần sau cổ anh dần trượt xuống, bàn tay nhỏ bé ôm lấy thắt lưng, bàn tay không thành thật thò vào trong quần áo của anh.

Bàn tay mềm mịn nhỏ bé chuyển động lên xuống trên thắt lưng, khiến cho bụng dưới của anh xiết chặt gắt gao. Điều này làm cho đầu óc của anh bỗng tỉnh lại, ép mình rời khỏi đôi môi cô, hít sâu mấy cái, bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn đang làm loạn, nói: “Ngủ một lúc được không? Không thôi ngày mai em sẽ nhức đầu rất khó chịu đấy.” Anh thở hổn hển.

Dương Thính Vũ cau mày, mắt hững hờ, giống như đồ vật mình muốn mà không thể bắt lấy, thật ngứa ngáy, khổ sở...

“Ngoan nào, cậu nhỏ không đi, ngủ với em được không?” Dương Trấn không muốn tổn thương cô lần nữa... Hiện giờ cô say rượu không tỉnh táo, nếu anh ngang ngược muốn cô, đối với cô mới là thương tổn lớn nhất.

“... Được, không cho phép anh đi.” Dương Thính Vũ ngoan ngoãn gật đầu, chỉ cần anh không đi là tốt rồi, nhưng cô vẫn không yên lòng lấy tay nắm chặt vạt áo của anh.

Dương Trấn nằm xuống bên cạnh cô, anh cố ý giữ chút khoảng cách, nhưng cô lại không có chút ý thức nào chui vào lòng ngực anh, hai tay đặt ở vòng eo để ngăn anh rời khỏi.

Đối với phản ứng của Dương Thính Vũ, anh vừa vui mừng vừa chua xót. Ngày mai tới, lúc cô tỉnh lại, còn có thể lệ thuộc vào anh như vậy hay không?

Dương Thính Vũ cảm thấy mình đã rất lâu không được ngủ yên ổn thế này, hai bên huyết thái dương mặc dù hơi nhức, nhưng cô ngủ rất ngon.

Vừa mở mắt ra, hơi thở quen thuộc cùng với lồng ngực ấm áp lập tức làm cho sóng mũi cô cay cay. Cô hơi ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt cô ngày nhớ đêm mong, cô không kiềm được giờ tay, muốn sờ anh.

Thế nhưng... tay cô lại rụt trở về, cô sợ đánh thức anh, sau khi anh tỉnh giấc sẽ không ôm cô giống như bây giờ.

Dương Trấn đang ôm cô bỗng nhiên động đậy, Dương Thính Vũ lập tức nhắm lại, giả vờ ngủ, trái tim đập nhanh thành thịch, cô hy vọng anh không phát hiện mình vừa tỉnh dậy.

Dương Trấn cũng chưa bao giờ ngủ ngon như thế, vốn là tối qua, anh muốn đợi cô ngủ rồi sẽ rời khỏi, không ngờ cô vừa đến bên cạnh mình, anh lại thiếp đi lúc nào không hay.

Anh thử rút cánh tay làm gối đầu cho cô một đêm, lại không dám động mạnh, sợ sẽ đánh thức Dương Thính Vũ, ở một khía cạnh nào đó... Anh cũng vô cùng hoài niệm khoảng thời gian hai người gần gũi thân mật.

Dường như cảm giác được Dương Trấn muốn rời đi, Dương Thính Vũ rốt cuộc không nén được tức giận, trực tiếp thò tay ra nắm chặt áo sơ mi của anh.

“... Em tỉnh rồi?” Âm thanh của anh đặc biệt trầm thấp, giọng điệu trước sau dịu dàng như một.

“Anh nói sẽ không đi rồi mà...” Dương Thính Vũ da mặt rất mỏng, tối hôm qua không hề ngại ngần nói ra lời nói từ đáy lòng là do men rượu. Bây giờ cô đã tỉnh táo, vừa nói xong, cô liền vùi mặt vào lồng ngực của Dương Trấn, không dám nhìn anh, không muốn nghe thấy anh từ chối.

“... Không phải lời say hử?” Nhướn đôi mày đen nhánh, đôi mắt phượng mê người khẽ rũ xuống, trong lòng sớm đã mừng rỡ như điên, chỉ là anh muốn xác định tâm ý của cô lần nữa.

Dương Thính Vũ không trả lời, trực tiếp dùng hành động chứng minh. Cô ngẩng đầu, chủ động hôn lên môi anh như tối hôm qua.

15. Chương 15: Vị Trí Quan Trọng Nhất

Chiếc lưỡi mềm dẻo như trái cây đông lạnh thè ra liếm môi Dương Trấn, Dương Thính Vũ hôn không hề có kỹ xảo. Như cảm thấy hôn như vậy chưa đủ thân mật, cô thò cái lưỡi dính hương vào khoang miệng anh, quần quít cùng với chiếc lưỡi của anh không rời.

Dương Trấn đè bả vai cô xuống, làm cho cô trở lại trên giường, mà anh đè lên cả người cô, tay vuốt ve chiếc eo, thuận thế vén áo, ngón tay thích thú chuyển động bên hông, cho đến khi mở khóa chiếc áo ngực của cô.

“Ừm...” Dương Thính Vũ chủ động hôn đã biến thành Dương Trấn làm chủ đạo, đầu lưỡi điên cuồng càn quét trong không gian chật hẹp, thỉnh thoảng lại va chạm trên hàm răng của cô, nhưng sự đau nhức ấy không thể ngăn cản sự nhiệt tình của hai người, nụ hôn càng ngày càng thêm sâu, giằng co không ngừng.

Chiếc váy ngắn dưới thân sớm đã vén cao vì động tác triển miên của hai người, lộ ra bên trong chiếc quần lót viền ren, mà Dương Trấn, cũng tiện tay cởi nó ra. Anh tách hai chân cô, kẹp vào hai bên thắt lưng, mật huyết mở rộng run rẩy trước mắt, vì anh mà nở rộ.

Ngón tay không chờ đợi vuốt ve từ mắt cá chân đến bắp chân rồi phủ lên đắp đù, rồi đi đến cửa huyết, đầu ngón tay chống đỡ lên con ốc, ma sát vòng quanh lỗ nhỏ rồi chui vào.

“Ừm... ha... cậu nhỏ...” Dương Trấn buông chiếc lưỡi đã dây dưa cùng cô rất lâu, làm cho cô thét lên, mỗi âm thanh rên rỉ của cô, đối với anh đều là lời khẳng định, cổ vũ tốt nhất.

“A... a... Không...” Dương Thính Vũ cau mày, sắc mặt ửng hồng, đầu ngón tay tiến vào không phải cô không thể thừa nhận, chỉ là trong lúc đó, cơ thể của cô nhạy cảm nhất, tiến vào như vậy, càng làm cho thân thể mệt nhọc, khiêu khích.

Hoa tâm ngậm vào đầu ngón tay hơn phân nửa, Dương Trấn thừa cơ hội đưa ngón trỏ và ngón giữa cùng lúc thâm nhập vào hoa huyết đã ướt đầm mật dịch, “Á... ha... Em... Cậu nhỏ...” Cô không ngừng lắc đầu, tựa như muốn làm hành động đáng thương chọc người khác đau lòng. Cảm giác khổ sở, thoải mái, tê dại đều luân phiên kéo tới, cô không biết phải làm sao, chỉ có thể bất lực gọi anh.

“Vũ nhi, Vũ nhi ngoan, đi theo cậu nhỏ nhé...” Dương Trấn nắm chặt bàn tay nhỏ của cô, mười ngón tay đan vào, cho cô cảm giác an toàn. Anh cúi đầu, hôn một cái vào chiếc miệng nhỏ, lại đưa đầu lưỡi chui vào lần nữa, đồng thời ba ngón tay bắt đầu rút ra đâm vào.

“Ừm... A...” Dương Thính Vũ chợt kẹp chặt phần dưới. Bụng, hông, hoa huyết, thậm chí ngay cả ngón chân cũng co quắp.

Hậu huyết và mật huyết cũng giống nhau, bao bọc chặt chẽ, ngón tay cắm vào rút ra như xuyên qua một tầng nếp nhăn dày đặc. May thay, các huyết đã tiết ra mật dịch trơn trượt, làm cho tốc độ rút ra đâm vào càng thêm suông sẻ.

Đôi mắt của Dương Trấn càng ngày càng mờ mịt, anh mê muội nhìn hai mắt cô dần chìm trong sương mù. Trong lúc này, cô là của anh, mà anh cũng vậy.

Vị trí quan trọng nhất trong lòng, ngoài Dương Thính Vũ, chưa từng có người khác.

Trong lòng cô, có phải cũng giống như anh không?

Anh hôn về phía ngực trái của cô, cắn một miếng mềm mại, ngậm vào trong miệng, cắn mút nhiều lần, cho đến khi chỗ mút tụ máu trở thành vết hồng. Anh biết mình làm vậy rất ngốc, nhưng anh rất hy vọng, vị trí đặc biệt của cô, chỉ mình anh để lại dấu ấn.

Hai ngón tay ở mật huyết không hề đồng bộ với đầu ngón tay ở hậu huyết, mà bắt đầu đâm vào nhanh hơn, mạnh hơn... hai ngón tay không ngừng thay đổi tư thế, khi thì cong lên, khi thì đâm chọc vào mỗi một nơi.

Ngón tay đâm vào cúc hoa không hề sâu, tuy nhiên lại ngang ngược dùng móng tay ấn vào từng vòng nếp nhăn, phải là Dương Thính Vũ hô đau, anh mới bằng lòng đổi thành động tác đơn giản đâm vào.

“Á... á... Không được...” Hai chân cô kẹp thật chặt vòng eo của anh, thật sự không kiềm được run rẩy, bây giờ là cuối thu nên lạnh buốt, nhưng tấm lưng trần của cô lại ướt đầm mồ hôi.

Dương Trấn bỗng rút ngón tay trong mật huyết ra, đổi lại dùng môi ngăn chặn mật dịch chảy ra, mút vào từng ngụm một, hầu kết nhúc nhích lúc nuốt xuống gọi cảm mê người.

Ngay lúc Dương Thính Vũ cho rằng môi anh đã rời khỏi, anh lại khẽ cắn nhẹ tiểu châu trên cánh hoa, lát thì hơi dùng sức cắn, lần thứ ba là dùng toàn bộ sức lực cắn...

“Á... á... Á... Đừng mà.” Dương Thính Vũ bắt đầu kịch liệt co rút, hai chân vốn kẹp chặt thắt lưng bỗng buông lỏng, vô lực trượt xuống.

Lát sau, cô không thể đè nén, khóc rống lên, “Hu hu hu...”

“Làm sao vậy?” Dương Trấn lập tức cảm thấy hoảng loạn, thay cô vén sợi tóc đang bay loạn, dịu dàng lau nước mắt giúp cô.

“Anh, anh có phải... vì mẹ cậu nhỏ... Hu hu hu...” Dương Thính Vũ không biết vì sao bỗng nhạy cảm, cảm thấy chẳng lành, tuy cô không tính toán hôn nhân giữa anh và Liễu Hinh, cũng chưa từng nhắc đến trước mặt anh. Nhưng bây giờ, cô bỗng rất sợ hãi... Sợ hãi anh cũng từng làm như vậy với những người phụ nữ khác.

Suy cho cùng, hai người càng yêu nhau càng cảm thấy lo lắng, càng lo lắng thì càng sợ hãi, càng sợ hãi thì càng tổn thương.

Dương Thính Vũ nói đứt quãng, nhưng Dương Trấn hiểu rõ cô như vậy, hiển nhiên biết cô ám chỉ điều gì. Anh liên tục hôn cô, hôn hết tất cả nước mắt của cô, kiên định thâm tình mà thề: “Anh chỉ có một mình em, từ khi em còn xem anh là cậu nhỏ, cho tới bây giờ và mai sau, thậm chí đến chết, trầm luân trong vòng tuần hoàn, đều chỉ có em, một mình Dương Thính Vũ.”

16. Chương 16: Tất Cả Điều Nghe Em

Anh vừa nói xong làm cho Dương Thính Vũ khóc lớn như mưa, Dương Trấn luống cuống tay chân an ủi cô, dỗ dành cô một hồi lâu mới khôi phục trở lại.

Sau khi hồi phục, cô mới phát hiện anh... Cái côn thịt cứng rắn to lớn vẫn luôn ở trước cửa hoa huyết của cô, nhớ đến vừa nãy thân mật, gương mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ bừng.

Bởi vì cô mà ngắt quãng, anh... hẳn là không tốt. Nghĩ vậy, Dương Thính Vũ chủ động dùng bắp chân cọ vào bắp chân của Dương Trấn.

“Thính Vũ...” Anh lập tức duỗi tay đè lên bắp chân làm loạn của cô, cô gái bé bỏng này có biết, hiện giờ anh không thể chịu nổi bất kỳ kỳ khiêu khích nào hay không?

“... Anh... không quan tâm em sao?” Để cô mở lời thật sự quá khó khăn, nhưng cô cũng rất muốn anh.

“... Biết sợ rồi hả?” Dương Trấn thương tiếc vén tóc cho cô, chuyện đêm đó... đối với họ mà nói đều là bóng tối.

Dương Thính Vũ lắc đầu, cô chống người đứng dậy, tựa đầu vào vai anh, “Cậu nhỏ, hãy để em quên đi đêm đó... Em... muốn anh... lấp đầy em...” Mặt của cô rất nóng, rất nóng, cô chưa bao giờ nói với anh những lời xúi giục như vậy.

“Vũ nhi!” Trong nội tâm Dương Trấn rung động mạnh mẽ một hồi, không có người đàn ông nào có thể chịu được chính người phụ nữ mình yêu nói ra những lời nói đó. Anh lột bỏ hết thấy quần áo, một tay cầm rộng lớn, một ngón đâm vào mặt huyết của cô lần nữa, ngón khác chống đỡ ở cửa huyết, sau đó mới chậm rãi trượt vào.

“Ừm... ha... Cậu nhỏ...” Dương Thính Vũ vươn tay ôm lấy anh, dựa dẫm vào anh như vậy.

“Có phải đã làm đau em không?” Cô hơi nhíu lông mày làm cho Dương Trấn lo lắng, tuy trong hoa kính đã vô cùng ẩm ướt, nhưng anh vẫn rất sợ làm cô bị tổn thương.

“Không có... Cậu nhỏ, anh... mau làm giống như trước kia vậy...” Cô không phải cảm thấy đau, mà tình dục làm cho cơ thể cô ngày càng khó kiềm nén. Hôm nay, anh thậm chí đến thế, rồng lớn tiến vào cả buổi nhưng không chui vào toàn bộ.

Dương Trấn động thân đưa vào, lúc này rồng lớn mới nhồi hết vào cơ thể cô, “Vũ nhi, được không?” Anh không dám tùy tiện chuyển động, mọi thứ đều lấy cảm nhận của cô làm đầu.

Dương Thính Vũ gật đầu, “Cậu nhỏ, em rất khó chịu...” Cô cong nửa người lên, đóng đưa hạ thân lên xuống.

“Cô gái ngoan,” Dương Trấn ngập tràn yêu chiều hôn lên môi cô, một tay đặt bên eo cô không cho cô động đậy, “Để cậu nhỏ đến...” Dứt lời, anh vịn eo cô bắt đầu rút ra đâm vào.

“A... ha... A...” Tốc độ đút vào không nhanh, sức lực cũng không nặng, nhưng mỗi lần đều cắm vào đặc biệt sâu, sâu đến mức khiến cho da đầu của Dương Thính Vũ run rẩy một hồi. Cô phối hợp với anh, mỗi lần đâm vào đều co rút hoa kính, những nếp nhăn xoắn rùng lớn ngày càng nhanh, tựa như muốn hút nó vào nơi sâu nhất.

Mật ngọt trong cơ thể cô không ngừng tiết ra để thích ứng với cơn thịnh to lớn của Dương Trấn, chờ những... chất lỏng ngọt ngào chảy ra ngày càng nhiều, anh mới tăng thêm lực đạo, cơn thịnh đặc biệt cứng rắn nặng nề va chạm vào nơi yếu ớt mỏng manh.

“Á... á... Cậu nhỏ, thật sâu, thật sâu...” Cổ tử cung bị rùng lớn một lần lại một lần đâm vào, cọ xát. Dương Thính Vũ thấy mỗi nhử, thậm chí cảm thấy phần bụng dưới hơi nhô lên.

“Vũ nhi, nói cho cậu nhỏ biết, em thoải mái không?” Anh từ bỏ tốc độ và lực đạo, chỉ dùng chiều sâu để làm cho cô đạt được khoái cảm. Để đi vào được sâu hơn, rùng lớn cần phải rút ra toàn bộ, sau đó mới dùng sức đâm vào, ở giữa có một khoảng thời gian trống, vì vậy cô có thể chậm rãi thở ra hít vào.

Từ đầu đến cuối, tình cảm dịu dàng vô tận, Dương Thính Vũ chưa bao giờ biết đến, cô gật đầu qua loa, nhắm nửa mắt thừa nhận khoái cảm anh đem lại, thân thể càng ngày mềm nhũn, run rẩy càng ngày càng lợi hại, tiếp tục xâm nhập vài lần, rốt cuộc cô cũng đạt đến đỉnh cao trào.

Trong cơn cao trào, mật dịch tuôn chảy mãnh liệt, Dương Trấn cũng không cố nén như lúc trước, chuyển động đơn giản vài cái, cùng với mật dịch chảy ra, đồng thời anh cũng phóng thích dục vọng của mình.

Dương Thính Vũ thở hổn hển dựa vào trong ngực anh, bàn tay bé nhỏ vòng qua eo, nhỏ giọng hỏi một câu dò xét: “Cậu nhỏ, anh... bị muộn giờ làm rồi thì phải?”

Rõ ràng là lời hỏi thăm... nhưng từ miệng cô thốt ra hoàn toàn có ý nũng nịu.

“Ừm.” Dương Trấn nhắm mắt đáp lời cô, hưởng thụ không khí ngọt ngào sau khi hai người thân mật.

“Cái đó... Hôm nay anh không đi làm được không?” Lời vừa ra khỏi miệng, Dương Thính Vũ ảo não không thôi, rõ ràng cô muốn nói anh mau đi làm đi mà!

Dương Trấn ôm chặt lấy hai tay cô, khoe miệng càng giương lên, anh hôn một cái trên đỉnh đầu cô, “Được, tất cả đều nghe em.”

Cuối cùng cô cũng yên tâm, càng dựa dẫm sâu vào lòng ngực anh, hai mắt nhắm lại, qua một lát sau tiến vào mộng đẹp lần nữa.

Dương Trấn thỏa mãn thở dài, anh chỉ cần cô, tất cả những thứ khác đều không quan trọng.

17. Chương 17: Việc Cần Làm Giữa Hai Người Yêu Nhau Nồng Nhiệt

Trong những ngày mùa đông, ánh nắng mặt trời luôn đặc biệt êm dịu, Dương Trấn ngồi trên chiếc xích đu ngoài ban công, trong tay cầm một quyển tiểu thuyết tình cảm hoàn toàn trái ngược với phong cách của anh, dùng giọng nói êm tai chậm rãi đọc từ tốn cho cô gái trong ngực nghe.

Dương Thính Vũ trở người trong lòng anh, may thay, người nào đó tay chân đều dài mới kịp thời nắm lấy eo cô. Nếu không, động tác của cô lớn như thế, không té xuống chiếc xích đu mới là chuyện lạ.

“Cậu nhỏ...” Cô ngắt lời anh.

“Hử?” Dương Trấn đóng sách lại dời mắt nhìn cô.

“Không phải chúng ta nên hẹn hò như một số cặp yêu nhau thường làm à?” Đây là khoảng thời gian hạnh phúc, vui vẻ nhất đối với Dương Thính Vũ, cô đã ở bên Dương Trấn bảy năm. Trong trí nhớ, hình như bọn họ chưa bao giờ trải qua thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, mà bây giờ, cô cảm thấy đúng là bọn họ đang trong giai đoạn yêu thương cuồng nhiệt.

Sau khi hòa thuận với Dương Trấn, cô xin bố mẹ ỉnh ra ngoài sinh sống, hiển nhiên Dương Tiến Sinh phản đối kịch liệt, nhưng cô đã lấy xuất ngoại làm lý do. Cô nói với họ, cô muốn học cách tự lập, hơn nữa liên tục đảm bảo nhất định sẽ thường xuyên về nhà, cuối cùng mới nhận được sự đồng ý của bố.

Nguyên nhân Dương Thính Vũ muốn sống ở ngoài rất đơn giản, vì muốn có nhiều thời gian ở cùng Dương Trấn. Chuyện của bọn họ, cô không nói cho bố mẹ, vì cô biết bọn họ nhất định sẽ phản đối.

Đi đến tình trạng bây giờ, thật sự không hề dễ dàng đối với cả cô và Dương Trấn. Cô vô cùng quý trọng nó, cho nên trước hết cô chỉ đành lừa gạt bố mẹ.

Dương Trấn bật cười, sờ lên trán cô, “Em cho rằng, những việc chúng ta làm vẫn chưa đủ ư?”

“...Ấy, ơ, không phải những chuyện... đó mà!” Cô có vẻ ngượng ngùng, dùng sức vỗ anh, anh lại muốn cái đó nữa hả!

“Vậy em muốn làm việc gì hử?” Anh dụ dằng hỏi, giọng điệu muốn bao nhiêu cưng chiều thì có bấy nhiêu.

“Ví như, em muốn chúng ta cùng nhau ăn gà rán, uống bia, sau đó đến tháp Nam Sơn, đi đến bức tường móc đầy những chiếc khóa tình yêu, rồi cũng treo một chiếc khóa tình nhân bên trong có khắc tên chúng ta này.” Dương Thính Vũ đếm trên đầu ngón tay, nghiêm túc mà nói đây là những tình tiết cô thấy trong phim Hàn.

“Cái gì vậy?” Dương Trấn thật sự nghe không hiểu một chút nào, nhưng mà tháp Nam Sơn anh cũng biết, bọn họ chưa bây giờ đi du lịch ra nước ngoài, cho dù là đi du lịch trong hai, ba ngày ngắn cũng rất ít.

Thật ra Dương Thính Vũ cũng chỉ nghĩ ra những điều này, không phải nhất định phải là tháp Nam Sơn thì cô mới đi.

Nhưng Dương Trấn đều ghi tạc lời nói của cô vào lòng, lúc cô không hề hay biết, anh đã sắp xếp xong xuôi hết thảy. Hai ngày sau, bọn họ đã ngồi yên ổn trên chiếc máy bay, bay đến Hàn Quốc.

Đến thủ đô đã là buổi chiều bốn, năm giờ, sắp xếp đồ đạc qua loa ở khách sạn, Dương Trấn dẫn Dương Thính Vũ sắp đến nơi cô muốn tới nhất - tháp Nam Sơn. Lần đầu tiên, hẳn là các cô gái đều sẽ thích đến viện bảo tàng Teddy Bear, sau đó đến đài quan sát...

Lúc màn đêm dần dần bao trùm khắp mọi nơi, bọn họ đã đến nhà hàng ở tầng cao nhất.

Bố cục mạnh mẽ, ngọn đèn được thiết kế, sắp xếp vô cùng đặc biệt theo kiểu Pháp, trong nhà hàng ngoài nhân viên phục vụ ra... không còn người khách nào khác.

Dương Thính Vũ nhìn cảnh đêm Seoul phồn hoa rực rỡ bên ngoài cửa sổ, cô đang ở nơi cao nhất của cảnh đẹp, hết thảy đều cảm giác không chân thực, đồng thời người bên cạnh cũng khiến cô cảm thấy... không chân thực.

Người đàn ông này, từ lúc cô tròn 1 tuổi đến năm 17 tuổi, anh chỉ là cậu nhỏ của cô. Trước đây, chưa bao giờ cô nghĩ tới, anh sẽ từ cậu nhỏ trở thành người đàn ông của cô.

Cô nhào vào ngực Dương Trấn, “Trấn, em yêu anh.” Ở nơi đây, cô không hề kiêng dè nói ra lời yêu, không cần phải lo ngại ánh nhìn của người khác.

Ở nơi này, bọn họ chỉ là những người yêu nhau, không hề có quan hệ cậu - cháu ràng buộc.

Cuối cùng họ cũng đứng trên tháp Nam Sơn, bức tường kia móc đầy những chiếc khóa ẩn chứa rất nhiều câu chuyện tình yêu. Dương Trấn và Dương Thính Vũ cùng đến chỗ treo khóa, ghi tên của bọn họ vào đó, sau đó khóa lại.

Sau đó, Dương Trấn vung tay lên, chiếc chìa khóa bay vút lên bầu trời rồi bay ra ngoài.

“Haizz... Chiếc chìa khóa này đâu phải để anh ném chơi đâu mà!” Dương Thính Vũ nóng nảy chỉ vào chiếc rương nhỏ cách đó không xa, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Anh ôm chặt cô, “Không sao, chiếc khóa của chúng ta sẽ mãi mãi không có cách nào mở ra.”

Dương Thính Vũ nghe vậy, mắt đỏ hoe nở nụ cười, vừa rồi ở nhà hàng lời thổ lộ của cô không được anh đáp lại. Hóa ra, đáp án tốt nhất anh muốn cho cô không phải là ngôn ngữ, mà là gắng sức thể hiện bằng hành động xác thực để chứng minh.

18. Chương 18: Tình Yêu Ngọt Ngào Như Vậy

“Cậu nhỏ...” Dương Thính Vũ nhìn chằm chằm vào các cửa hàng bán đặc sản trước mặt, vừa nhấc tay lên, đưa đến bên miệng của Dương Trần một miếng cá mực, không cần ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng sẽ ngậm hiểu cúi đầu xuống cắn một miếng.

“Cậu nhỏ, cái này thật đáng yêu!” Cô bỗng nhiên hăng hái kéo tay anh, chỉ vào một bộ dụng cụ uống trà có in hoa văn Hello Kitty ở trong tủ kính. Trên chén trà, Kitty đang mặc trang phục truyền thống của người Hàn, hẳn là bản Hàn Quốc số lượng có hạn.

“Nếu thích thì mua thôi.” Dương Trần cưng chiều tươi cười, duỗi tay lau khóe miệng còn dính tương ớt của cô.

Dương Thính Vũ chỉ cảm thấy bùng lên ngọn lửa mê hoặc, nhón chân, ngẩng đầu lên, hôn lên môi anh.

Bàn tay Dương Trần khóa chặt vòng eo, làm sâu hơn nụ hôn kém cỏi của cô.

Đầu đường ở thủ đô phồn hoa này, trong đám đông như mắc cửi, bọn họ không hề có chút kiêng dè mà ôm hôn.

Ở đây, Dương Thính Vũ có thể nắm tay thân mật cùng anh, rồi gọi anh là cậu nhỏ, không cần chú ý ánh mắt của người khác. Tại đất nước này, rào cản ngôn ngữ, một tiếng “cậu nhỏ” người khác nghe vào tai tựa như “thân mến”.

Hai người nắm tay bước chầm chậm trên đường, cho đến khi đi trên đường nhỏ gần trường đại học Ewha.

Dương Thính Vũ dừng bước, buông tay Dương Trần ra, trực tiếp đi về phía trước, trước mắt là trường đại học cô từng mơ ước.

Ánh mắt Dương Trần bỗng chốc trở nên ảm đạm. Nếu năm đó, anh không can ngăn, bây giờ cô đã tốt nghiệp trường đại học này rồi.

Cô bé trước mắt bỗng nhiên quay đầu lại, tươi cười chạy tới bên anh, rồi nhào vào ngực của anh. Anh hơi sững sốt, sau đó ôm chặt cô.

“Cậu nhỏ, em đói.” Dương Thính Vũ cọ cái đầu nhỏ vào ngực anh, nũng nịu. Đối với cô, đây là nơi mơ ước, dự tính thời thơ ấu không kịp thực hiện.

Dương Trần nhếch môi, đè xuống đáy lòng vẻ lo được lo mất, “Được, đi ăn cơm.”

“Cái đó... Hẳn là làm như vậy nhỉ?” Buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, mặc vào trên người chiếc tạp dề màu hồng phấn, một tay cầm muối, một tay lật sách dạy nấu ăn, Dương Thính Vũ nhíu đôi lông mày khả ái, nghiên cứu cách nấu súp miso của Hàn Quốc.

“Sao vậy? Anh đến...” Dương Trần ở bên ngoài phòng bếp nhìn hơn nửa ngày trời, anh vội vàng muốn đi vào giúp cô.

“Ồ, ơ, ơ... Không cho anh vào đây!” Dương Thính Vũ lập tức quay đầu ngăn cản người đàn ông chuẩn bị bước vào, “Em nói rồi, bữa cơm này là do em làm cho anh ăn, anh ở bên ngoài đợi nhé.”

Nếu sớm biết nấu cơm khó như thế cô sẽ không ăn nói ba hoa. Cô nói rằng, hai người từng chơi qua trò chơi gia đình, mặt khác để thể hiện cho anh thấy sự hiền thực, khéo léo của mình, thế là, cô nhấn mạnh phải về nhà tự nấu cơm cho anh ăn.

Nhưng kết quả... chỉ thấy rõ cô không giỏi việc nội trợ bao nhiêu.

Hu hu hu, rõ ràng cô thấy Mạn Mạn nấu cơm rất dễ mà, tùy tiện đều có thể làm ra một số món không tồi. Chiếc muôi trong tay bị người phía sau lấy mất, ném quyển dạy toàn bộ công thức nấu món Hàn Quốc, Dương Trần kéo cô vào ngực, “Anh không thích ăn những... thứ này.”

“Vậy anh muốn ăn cái gì hả?” Dương Thính Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn, tuy chỉ lướt qua ẩm thực Hàn Quốc, nhưng cô cũng không thích.

“Anh cảm thấy món ramen không tồi.” Anh nói ramen, vì cách làm mì ramen Hàn Quốc cũng giống với mì tôm.

“Nói dối!” Ngoài miệng nói như vậy, nhưng cô bị anh chọc cười.

“Ừm...” Dương Trần dường như suy nghĩ sâu xa, ngẫm nghĩ lại nói: “Cái đó, ăn em cũng không tồi.” Dứt lời, anh còn rất nghiêm túc kéo bàn tay nhỏ của em lên miệng gặm cắn.

Dương Thính Vũ xoay người, híp mắt cười nhìn anh, “Cái đó, anh muốn ăn vậy sao? Chưng? Kho tàu? Hay xào cay?”

Đồng tử của người đàn ông trầm xuống, lắc đầu cười không đứng đắn: “Kéo sợi[1].”

[1] Kéo sợi/nhả tơ: Món ăn làm theo kiểu này sẽ có sợi đường kéo thành sợi tơ mỏng bám ở ngoài đồ ăn, màu cánh gián rất là giống món kho nhưng mà nó ngọt hơn, trông giống mấy món tẩm đường của Việt Nam.

“Hả?” Cô không hiểu.

“Như vậy mới đủ ngọt.” Nói xong, anh với tay lấy hủ đường ở phía sau Dương Thính Vũ.

19. Chương 19: Tình Yêu Ngọt Như Đường

Dương Trần mở hủ đường ra, dùng tay dính đầy đường cát, quẹt từ cổ cô đến cổ áo hình chữ V rồi đến những đường viền cổ áo. Sau đó, men theo vị trí quẹt đường cát mà đặt lên đó những nụ hôn nóng bỏng, liếm, mút, cắn.

“Ừm... a... Cậu nhỏ...” Cô đỏ mặt rên rỉ, anh như vậy... thật sự khiến cho cô cảm thấy xấu hổ vô cùng...

Anh thè lưỡi liếm mút vô cùng tỉ mỉ, mỗi một hạt đường bé xíu trên da thịt cô đều bị anh quét vào khoang miệng. Ăn xong những hạt... này, anh còn cảm thấy chưa đủ, nâng một chân cô để lên chiếc bồn nước.

Vén chiếc váy ngắn lên cao, bên trong trơn trụi chiếc quần lót màu trắng, Dương Trần đỏ mắt, bàn tay nắm lấy một góc, sau đó trực tiếp xé bỏ.

“... Cậu nhỏ...” Dương Thính Vũ lộ ra vẻ mặt mờ mịt mà tin tưởng. Cô hoàn toàn không biết anh đang nghĩ gì, nhưng cô tin tưởng anh, lệ thuộc vào anh, cô biết anh sẽ không làm tổn thương mình.

Hoa huyết mềm mại rộng mở tiết ra mật dịch, ngón tay phủ đầy đường cát của Dương Trần đâm vào, bắt đầu chuyển động.

“A... ha...” Bụng dưới co rút một hồi, ngón tay trở mình dùng sức khuấy đảo, Dương Thính Vũ hít sâu một hơi đồng thời hoa huyết càng hút ngón tay vào sâu bên trong.

“Vũ nhi, em thích như vậy phải không?” Hạt bé xíu ma sát càng làm cho hoa huyết mềm mịn co rút kịch liệt hơn, mật ngọt chảy ra róc rách đã hòa tan những... hạt đường kia. Ngón tay của Dương Trần nương theo mật dịch chảy ra hung hăng đâm mạnh vào trong, chọc xoáy từng mảng thịt mềm mỏng.

“Á... ha... A... Cậu nhỏ, đừng như vậy...” Từng cơn đau đơn xen lẫn khoái cảm nhanh như chớp, không ngừng công kích liên tiếp vào Dương Thính Vũ, đôi bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt vò nước trên bồn chống đỡ. Những hạt... đường cát hòa tan trong mật huyết, dường như hóa thành hàng loạt đốm lửa đốt cháy cô, thiêu đốt khắp thân thể, nung chảy ý thức của cô.

Ngón tay càng lúc càng tăng tốc độ rút ra đâm vào, lúc cô sắp sửa đến cao trào, anh bỗng nhiên rút ngón tay ra. Ngón tay phủ đầy chất lỏng óng ánh lơ lửng trước mặt Dương Thỉnh Vũ, trong lúc cô mê muội nhìn chăm chú, anh há miệng ngậm vào.

Cảm giác trống rỗng ở bụng dưới ngay càng thắt chặt mãnh liệt, hành động khiêu khích, tán tỉnh ấy càng khiến cho cơ thể cô trở nên khó chịu, “Cậu nhỏ...” Cô nhíu đôi mày thanh tú, giả vờ đáng thương nhìn anh.

“Vũ nhi, thật ngọt.” Anh nghiêng người, hôn cô, như san sẻ phần ngọt ngào mà anh độc hưởng với cô.

Dương Thỉnh Vũ ngửa đầu, đón lấy nụ hôn, trong miệng đều là hơi thở của anh, lẫn vào đó một mùi ngai ngái khác thường.

“Cậu nhỏ... Cậu nhỏ... Cậu nhỏ...” Cô không ngừng gọi anh với giọng điệu êm ái, đầu nhỏ đặt ở trước ngực của anh không ngừng cọ cọ.

“Bé con này...” Dương Trấn bất đắc dĩ than thở, không có cách nào gây khó dễ cô, cô chưa cần mở miệng trực tiếp cầu xin anh, anh đã không nịn được muốn cho cô toàn bộ.

Kéo khóa quần tây, rỗng lớn kinh người gần như nhảy ra, anh sốt ruột, trực tiếp lật úp hủ đường, nắm một vốc xoa lên rỗng lớn.

Sau đó chống đỡ ở trước cửa cánh hoa ướt đầm mà đi vào.

“Á... á...” Căng trương trong nháy mắt, một chân đứng yên của Dương Thỉnh Vũ suýt chút nữa đã đứng không vững, cả người ngã về phía trước, dựa lên người Dương Trấn.

Anh hóp bụng, nâng mông chuyển động, hạt bé xíu ma sát theo mỗi lần dứt vào, làm cho hoa huyết mát chát đến cực hạn, mỗi lần cắm vào đều dùng sức đâm sâu, dường như muốn để những... hạt đường kia khảm sâu vào thớ thịt bên trong hoa huyết.

“A... ha... A... Không muốn, không muốn...” Hai mắt của Dương Thỉnh Vũ đã giàn giụa vùng vẫy. Những hạt bé xíu vốn không thể làm cho thân thể của cô phản ứng lớn như thế, nhưng cô vừa suýt lên cao trào đã bị bức bách kết thúc. Lúc này, độ nhạy cảm của cơ thể trực tiếp nhân lên gấp bội. Thế là, mật huyết chỉ có thể không ngừng tiết ra càng nhiều mật ngọt, làm tan chảy những... hạt bé xíu đang ma sát.

“Vũ nhi, ngoan... Mau kẹp chặt cậu nhỏ...” Một tay Dương Trấn nâng chiếc mông của cô, một tay đè cái chân trên bồn nước, không muốn để thân thể cô lắc lư quá kịch liệt, như vậy mới có thể thừa nhận mỗi một lần va chạm điên cuồng của anh.

“Á... á... Như vậy... được chứ?” Cô ngoan ngoãn nghe lời co nửa người, dùng hết sức chèn ép rỗng lớn trong hoa huyết, kẹp chặt nó không ngừng căng trương ở bên trong.

“Vũ nhi, em thật là!” Anh hưng hăng hôn, cắn môi cô. Sao cô có thể đáng yêu thế này nhỉ? Cô có biết làm như vậy chỉ đổi lấy anh xuyên vào càng tàn ác hơn, cho đến khi cô cuối cùng không còn chịu nổi nữa.

Thời gian dần trôi qua, tiếng rên rỉ của cô gái càng ngày càng yếu ớt, trong phòng bếp rộng lớn chỉ còn lại âm thanh của trận kịch liệt. Nhìn từ đằng xa tới, chỉ thấy người đàn ông cao lớn ôm cô gái trong ngực không ngừng chuyển động cơ thể, quần áo trên người của họ đều đầy đủ.

Chỉ đến gần đó mới biết được, nơi tư mật nhất của bọn họ đang nối liền chặt chẽ với nhau, dường như dù có ra sao cũng không chia lìa.

20. Chương 20: Gặp Lại Cố Nhân

“Nhìn cậu không tệ, hưởng tuần trăng mật sớm như vậy sao.” Bạch Vũ Mạn thành thạo lấy một lá xà lách để lên một miếng thịt ba rọi vừa nướng xong, “A” Sau đó, đưa đến bên miệng của Dương Thỉnh Vũ.

“Cái gì, đâu phải tuần trăng mật.” Dương Thính Vũ có chút xấu hổ phủ nhận, ăn một cuốn xà lách với thịt mà cô đưa tới.

“Cậu xem cậu đi kìa, mặt cậu còn đỏ hơn cả cái cuốn này đây!” Bạch Vũ Mạn giễu cợt cô, mới từ Hàn Quốc trở về cô còn được mời đi ăn đồ Hàn, mà lần du lịch này đã cải thiện quan hệ giữa Dương Thính Vũ và Dương Trần lên rất nhiều.

“... Mạn Mạn, cậu dạy tớ làm món Hàn Quốc nha?” Dương Thính Vũ nhớ hàng xóm của Bạch Vũ Mạn là người Hàn, vì vậy cô học được không ít cách làm món ăn Hàn Quốc chính tông.

“Chắc chắn, không phải cậu muốn xuất ngoại à? Muốn học nấu ăn để làm cái gì hả?” Bạch Vũ Mạn nheo mắt, tầm tắc, duỗi bàn tay dài còn rảnh rồi búng trán cô.

Nói đến đây, Dương Thính Vũ muốn nhúc đầu, “Haizz, tớ còn đang suy nghĩ phải ăn nói ra sao với bố mẹ là tớ không muốn đi.”

“Cậu thật sự không muốn đi nữa? Cậu nhỏ không cho cậu đi à?” Bạch Vũ Mạn đương nhiên vui mừng, vốn lần xuất ngoại này không phải chủ ý của Dương Thính Vũ.

Nét mặt cô bỗng tối xuống, lắc đầu. Trái lại, Dương Trần không hề đề cập đến chuyện xuất ngoại, nhưng bây giờ, bất kể thế nào cô cũng không muốn rời khỏi anh, “Tớ không biết...”

Bạch Vũ Mạn cầm lấy tay Dương Thính Vũ, “Đôi khi cậu nên nói trực tiếp những suy nghĩ của mình cho anh ấy biết, đừng để anh ấy phải phỏng đoán.” Đây cũng là những điều cô rút ra được từ cuộc hôn nhân lung lay sắp đổ vỡ của mình.

Dương Thính Vũ gật đầu, đêm nay, cô sẽ nói cho Dương Trần biết, cô không xuất ngoại nữa. Cô bắt lấy chiếc điện thoại đang rung bên tay, tiếp nhận điện thoại của người báo tin khiến cho trái tim của cô đập nhanh, “Có tin tức?”

Bạch Vũ Mạn không biết Dương Thính Vũ nói chuyện cùng ai, chỉ biết sắc mặt cô thay đổi nhiều lần, giống như là vừa mừng vừa lo, “Làm sao vậy?” Thấy Dương Thính Vũ cúp máy, cô bèn hỏi.

“... Tớ tìm được Âu Dương Tuyền rồi...” Dương Thính Vũ nắm chặt điện thoại, hóa ra, anh thật sự cách cô gần đến thế...

“Cậu muốn gặp anh ta?” Bạch Vũ Mạn nhíu lông mày, cô không muốn Dương Thính Vũ đi gặp gỡ cái người đó...

Dương Thính Vũ kiên định gật đầu, năm đó Âu Dương Tuyền bỗng nhiên bỏ học, cô muốn tìm hiểu nguyên nhân. Cô muốn biết có phải vì anh đã biết chuyện của cô và Dương Trần, vì vậy nên mới...

“Tớ đi với cậu.” Tuy khi đó Bạch Vũ Mạn còn chưa biết Âu Dương Tuyền, nhưng cô vẫn cảm thấy hiếu kỳ về người đó. Anh là người tạo ra vết thương to lớn dưới đáy lòng của Dương Thính Vũ, cũng là nguyên nhân chính làm cho quan hệ nhiều năm của Dương Thính Vũ và Dương Trần chuyển biến ngày càng xấu đi.

“Cậu chắc chắn... là ở đây?” Bạch Vũ Mạn nắm chặt cánh tay đang run nhè nhẹ của Dương Thính Vũ. Trước mặt họ là một viện điều dưỡng tư nhân cao cấp tọa lạc ở lưng chừng núi, cảnh vật thật tốt, nhưng lại toát lên một vẻ đìu hiu, vắng lạnh.

“... Mạn Mạn, anh ấy...” Rốt cuộc, anh đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại ở đây? Hơn nữa, thám tử tư còn cung cấp một số tài liệu cho cô, nói anh đã ở nơi đây rất lâu... nhiều năm rồi.

“... Không có chuyện gì đâu, chúng ta vào xem sao.” Bạch Vũ Mạn chủ động đi trước, viện điều dưỡng bảo mật chặt chẽ, phải là người nhà thông qua hệ thống kiểm tra dấu vân tay mới có thể tiến vào, thám tử tư còn đặc biệt sắp xếp một người già vào ở tạm thời, để cô dùng thân phận của người nhà mà thuận lợi vào đây.

Xác định số phòng, Dương Thính Vũ đứng trước cửa, hít sâu nhiều lần, “Mạn Mạn, để tớ tự vào.”

“Được, tớ ở đây.” Bạch Vũ Mạn ôm nhẹ, động viên cô.

Vịn tay cửa uốn éo, cửa vừa mở ra, cảnh tượng trước mắt phẳng phất như đến từ thế giới khác - Yên tĩnh, trắng toát, không một hạt bụi, giống như nơi này không có ai.

“Ai đó?” Tiếng vang rất nhỏ cũng đủ làm kinh động đến người đàn ông ngồi trên sofa đang phơi nắng. Anh rất trắng, bệnh như bạch tạng, gương mặt vì gầy gò mà lộ ra vẻ hốc hác. Anh hẳn là xấp xỉ với Dương Thính Vũ, nhưng so với thực tế trông trẻ hơn ba, bốn tuổi.

Dương Thính Vũ gần như không thể tin được trước mắt mình, người đàn ông đứng dưới ánh mặt trời, sao lại trở nên thế này? Cường thi, đây là từ duy nhất lóe lên trong đầu cô.

“Tôi hỏi, ai ở đó? Ai?” Tính tình người đàn ông dường như rất tệ, nóng nảy truy hỏi Dương Thính Vũ, người suốt từ nãy đến giờ chưa trả lời anh.

“... Âu Dương Tuyền, tôi, tôi đây...” Cô vừa mở miệng, sắc mặt của Âu Dương Tuyền lập tức đại biến.

“À... Dương Thính Vũ.” Anh cười lạnh, ẩn giấu trong nụ cười là sự thù hận.

“... Phải, phải, là tôi...” Dương Thính Vũ không ngờ anh dễ dàng nhận ra cô như vậy, “Anh...” Cô muốn hỏi tại sao anh ở đây, nhưng cô không thốt nên lời.

“Có phải cô muốn hỏi, tại sao tôi lại trở nên thế này không?” Âu Dương Tuyền suốt từ nãy đến giờ luôn bất động đến gần cô, “Tôi phải nói là cô giả vờ từ bi? Hay là thật sự ngu ngốc?” Anh bỗng vươn tay, nắm chặt một lọn tóc của cô.

“... Anh, có ý gì?” Dương Thính Vũ nhú mào, tóc trên da đầu đau âm ỉ.

“Xem ra cậu nhỏ của cô bảo vệ cô tốt thật... Đã nhiều năm như thế, bây giờ cô mới tìm đến.” Âu Dương Tuyền buông tay ra, vén tóc cô ra sau tai, “Thính Vũ à, đôi khi tôi thật sự hận em quá đơn thuần.”

Dương Thính Vũ một mực không dám nhìn thẳng vào anh, nhưng khi cô lấy hết dũng khí đón nhận tầm mắt của anh, mới phát hiện cặp mắt ấy trống rỗng, không hề có tiêu cự. Cô thử đưa tay, vẫy vẫy trước mắt anh.

“Cô làm gì thế?” Âu Dương Tuyền bị động tác của cô chọc giận, thô bạo bắt lấy cổ tay cô, hung hăng xiết chặt trong lòng bàn tay.

“... Mắt của anh...” Dương Thính Vũ kiềm nén đau đớn, phát hiện ra điều này làm cho đáy lòng của cô cảm thấy đau nhói. Anh thế mà... không nhìn thấy.

“Tôi không cho phép cô nói đến đôi mắt của tôi, nghe thấy không?” Ầm một tiếng, một nắm đấm sượt qua bên tai Dương Thính Vũ, rơi vào vách tường phía sau cô.

Âu Dương Tuyền nhạy cảm phát hiện hơi thở của cô gái ngày càng trở nên dồn dập, anh nở nụ cười thâm trầm, “Sao cô không đi hỏi cái người cậu loạn luân yêu quý của cô đây?”

21. Chương 21: Báo Ứng

Thân thể của Dương Thính Vũ run rẩy, cô không cảm thấy lạnh, tuy nhiên không kiềm được phát run. Loạn luân, hai chữ này quá chói mắt, cô không tài nào tiếp nhận, không phải... Cô và Dương Trấn không phải!

Cô không biết làm thế nào rời khỏi viện điều dưỡng, không biết làm cách nào về đến nhà, càng không biết có phải Bạch Vũ Mạn gọi điện kêu Dương Trấn trở về hay không, khi nhìn thấy người đàn ông trước mắt, nước mắt cô như đê vỡ lập tức trào ra.

Cô gơ tay, muốn ôm Dương Trấn.

Anh lập tức tiến lên ôm cô vào ngực, dịu dàng nhẹ giọng dỗ dành: “Đừng nghĩ ngợi lung tung, cậu nhỏ ở...” Anh nghe tin từ Bạch Vũ Mạn mới biết được Dương Thính Vũ đã gặp Âu Dương Tuyền, nhưng Bạch Vũ

Mạn không rõ hai người họ đã nói gì. Chỉ biết rằng, Dương Thính Vũ vừa ra khỏi phòng bộ dạng đã hồn xiêu phách lạc.

“... Cậu nhỏ, chúng ta... không phải loạn luân mà, đúng không?” Dương Thính Vũ nắm chặt quần áo của anh, tay cũng không ngừng run rẩy.

“Dĩ nhiên không phải!” Dương Trấn ôm sát cô, quả quyết phủ nhận. Tuy trong họ khẩu trên danh nghĩa bọn họ đúng là quan hệ cậu - cháu, nhưng họ không hề có máu mủ ruột rà, sao có thể coi là loạn luân.

“Cậu nhỏ, em không nên đối xử với anh ta như vậy... Khi đó, dù em biết rõ trong lòng người em yêu là anh, nhưng hết lần này đến lần khác lại đi trêu chọc anh ta.” Năm đó, lúc Dương Thính Vũ 17 tuổi, cô gặp gỡ Âu Dương Tuyền. Anh là học sinh chuyển trường, chàng trai tuấn tú rực rỡ như ánh mặt trời nhanh chóng trở thành mối tình đầu của các cô nữ sinh cùng tuổi ái mộ.

Có lẽ vì Dương Thính Vũ là ngoại lệ. Bởi cô đã sớm yêu người đàn ông ở bên cạnh nhiều năm, cậu nhỏ của cô - Dương Trấn. Thế nhưng cô không có cách nào phân biệt tình cảm của cô, đối với anh rốt cuộc là tình yêu hay tình thân. Nếu chỉ là tình thân... cô sẽ không rung động khi anh bày tỏ, nhưng... nó chưa hẳn là tình yêu.

Chính vì Dương Thính Vũ là trường hợp ngoại lệ duy nhất, điều này đã làm cho Âu Dương Tuyền chú ý đến cô. Anh bắt đầu tiếp cận cô, dùng sự hấp dẫn của chàng trai ở tuổi đó để gây sự chú ý tới cô.

Dương Thính Vũ ôm ý nghĩ thử tiếp xúc với những nam sinh khác, có phải tìm đập thành thịch như lúc ở cùng một chỗ với Dương Trấn không. Vì thế, lúc đó cô mới qua lại với Âu Dương Tuyền.

Thật ra, cô rất nhanh phát hiện, nhịp đập Dương Trấn mang lại cho cô, không chàng trai nào khác có thể cho được.

Cô dứt khoát chia tay với Âu Dương Tuyền, không ngờ anh chẳng những không đồng ý, còn thô bạo hôn môi cô. Cô liều chết giãy giụa, kết quả bờ môi bị Âu Dương Tuyền cắn nát.

Dấu vết trên môi không thể lờ mờ gạt Dương Trấn, Dương Thính Vũ không biết làm sao anh tìm được Âu Dương Tuyền, cũng không biết bọn họ nói cái gì. Sau đó, Âu Dương Tuyền không hề để ý đến cô.

Đây là kết quả mà Dương Thính Vũ mong muốn, nhưng cô không chịu được thái độ Âu Dương Tuyền mỗi lần thấy cô như gặp quỷ. Cuối cùng, cô không nhịn được, lúc tan học về, bèn đến nhà anh để hỏi thăm rõ ràng.

Không ngờ câu đầu tiên Âu Dương Tuyền mở miệng nói là, Dương Thính Vũ, cô làm tôi thật buồn nôn, sao có thể cùng cậu mình loạn luân.

Đối với lứa tuổi 17 mà nói, không thể nghi ngờ là một đả kích trí mạng, não bộ của Dương Thính Vũ lập tức trống rỗng, lắp ba lắp bắp giải thích: Không, không phải... Anh ấy, không phải cậu ruột của tôi...

Từ nhỏ đến lớn, cô đều ở bên cạnh anh ta, chẳng khác nào người thân. Thật buồn nôn. Dương Thính Vũ không quên được ánh mắt cực kỳ chán ghét và thái độ khinh thường khi đó của Âu Dương Tuyền, mãi mãi không quên được.

Hai ngày sau đó, Âu Dương Tuyền không đến khóa học, những người bạn quen biết học cùng lớp đều nói anh bị tai nạn xe cộ, nghỉ ngơi một thời gian ngắn, có lẽ anh sẽ xuất ngoại.

Chuyện trùng hợp như vậy khiến cho Dương Thính Vũ không thể không nghĩ đến Dương Trấn. Cô chất vấn anh, hỏi anh có phải đã nói cái gì với Âu Dương Tuyền? Tại sao anh ta nói bọn họ loạn luân?

Dương Trấn thản nhiên nói cho cô biết. Anh nói với anh ta anh là cậu nhỏ của cô, anh không đồng ý cho hai người yêu sớm, bảo anh ta đừng dây dưa với cô nữa.

Dương Thính Vũ lắc đầu, cô không tin... Cô không tin anh nói như vậy với Âu Dương Tuyền... Nếu cái đó không phải anh nói, tại sao anh ta nhận định bọn họ loạn luân đây? Mà anh ta, tại sao lại xảy ra tai nạn xe cộ?

Cứ thế, ngày Dương Thính Vũ biết bản thân yêu Dương Trấn, đồng thời vì những chuyện này mà bị anh làm tổn thương. Từ khi bắt đầu, tình cảm của họ đã không vững chắc, tình yêu xen lẫn tổn thương, giằng vò lẫn nhau, yêu hận dây dưa suốt bảy năm.

Cô cho rằng cuối cùng bọn họ cũng có thể hạnh phúc bên nhau, yêu đương như những người bình thường, nhưng tại sao... “Cậu nhỏ, có phải anh sớm đã biết mắt của Âu Dương Tuyền... không còn nhìn thấy?”

Dương Trấn nhắm mắt lại, thở dài một hơi, “Thính Vũ, biết rõ mọi chuyện không có lợi cho em.”

“... Nếu như em không biết, có thể yên tâm ở bên anh hay không?” Năm đó, chuyện của Âu Dương Tuyền thúc đẩy bọn họ đến bên nhau nhanh hơn, cho dù trong lòng Dương Thính Vũ vẫn còn khúc mắc đối với cách làm của Dương Trấn, nhưng quả thực cô yêu anh ngày càng sâu đậm. Ngày sinh nhật năm 18 tuổi, thậm chí cô đã trao hết chính mình cho Dương Trấn.

“Thính Vũ!” Dương Trấn buông cô ra, nắm chặt bờ vai của cô, “Tai nạn xe cộ là chuyện ngoài ý muốn, không liên quan gì đến em. Tại sao em muốn dùng sự bất hạnh của người khác để trừng phạt chính mình?”

Dương Thính Vũ khóc đến hai mắt giàn giụa, mờ mịt, “Cậu nhỏ, đây là báo ứng, đúng không?” Âu Dương Tuyền, Lục Ly, hai người đều vì bọn họ mà chịu tổn thương.

“Nếu có báo ứng thì nên báo ứng lên một mình anh!” Anh ôm chặt cô lần nữa, muốn đôi mắt của anh cũng tốt, cái mạng này cũng được, chỉ cần Dương Thính Vũ có thể sống tốt, chỉ cần cô khỏe mạnh.

22. Chương 22: Tại Sao

“Cậu nhỏ...” Dương Thính Vũ vùng vẫy mở mắt ra, luôn miệng gọi Dương Trấn mà bình tĩnh từ trong mộng, ánh mắt cô nhìn vào chỗ nằm bên cạnh... không có anh.

Cô ngồi dậy, lau mồ hôi lạnh trên trán, sau khi gặp Âu Dương Tuyền, cô và Dương Trấn dường như đột ngột xa cách. Anh vẫn thường gọi điện thoại cho cô, muốn gặp cô, nhưng đều bị cô dùng mọi lý do để từ chối.

Cô nói, hy vọng anh có thể cho cô thời gian để suy nghĩ thật kỹ.

Dương Trấn đã đồng ý, thậm chí chủ động đề xuất bảo cô tiếp tục ý định ban đầu đi du học nước ngoài. Mà anh, trong lúc đó cũng dùng khoảng thời gian này để xử lý hết những vấn đề lúc trước, bất kể là Âu Dương Tuyền, hay là Lục Ly, thậm chí cả Liễu Hinh.

Xuất ngoại... Dương Thính Vũ không muốn ra nước ngoài, cô không muốn rời xa anh như thế. Nhưng mà, có vẻ anh cố ý muốn đẩy cô đi xa, càng xa càng tốt.

“Thính Vũ, cậu ổn chứ?” Bạch Vũ Mạn gõ cửa hai cái, Dương Thính Vũ ở gian phòng cách vách cô, nghe thấy tiếng cửa cô liền lập tức đến xem.

“Mạn Mạn, cậu vào đi.” Dương Thính Vũ ở một mình chỉ càng thêm nghĩ ngợi lung tung, mà Bạch Vũ Mạn vừa hay xảy ra xung đột với Hạ Sâm, vì vậy hai người quyết định ở cùng nhau.

“Làm sao vậy?” Bạch Vũ Mạn đi đến bên giường, Dương Thính Vũ ra hiệu cô cũng nằm xuống giường, đắp chung một cái chăn.

“Mạn Mạn, tớ và cậu nhỏ, không thể bên nhau, có phải không?” Bảy năm trước, bắt đầu chính là thế này, mỗi khi bọn họ có chuyển biến tốt đẹp, chắc chắn sẽ có vấn đề không hay xảy đến, dường như muốn cản trở đôi lứa yêu nhau.

“Nói năng lung tung,” Bạch Vũ Mạn đưa tay búng trán Dương Thính Vũ, “Làm việc tốt thường khổ cực hơn, biết chưa?” Hai người yêu thương mãnh liệt như thế, tại sao không thể bên nhau chứ?!

Dương Thính Vũ tựa đầu vào vai Bạch Vũ Mạn, không làm sao lắc đầu. Cô không biết, thật sự không biết, cuối cùng bọn họ sẽ ra sao.

Bạch Vũ Mạn cũng im lặng, trong đầu nhớ đến ngày đó ở viện điều dưỡng, từ khe cửa thấp thoáng nét mặt của Âu Dương Tuyền, cảm giác, cảm giác anh... rất quen thuộc.

“Thính Vũ, gặp mặt Âu Dương Tuyền rồi.” Dương Trấn không giấu được vẻ bức bối, không biết là vì Âu Dương Tuyền, hay là vì người đàn ông trước mặt, hay là, tất cả.

“Có phải anh còn chưa chịu nói sự thật cho em ấy biết?” Gương mặt của người đàn ông ngồi đối diện Dương Trấn cũng lộ vẻ nặng nề. Anh không ngờ, Dương Thính Vũ có thể tìm được Âu Dương Tuyền.

Dương Trấn phiền não, nóng nảy cầm hộp thuốc lá trên bàn, rút ra một điếu, châm lửa.

“Thính Vũ sớm muộn cũng biết.” Người đàn ông trên ghế đứng lên, từ trên cao nhìn xuống từng vòng khói thuốc của anh, “Tôi thừa nhận năm đó tôi cố tình tiếp cận Thính Vũ, chuyện của Tuyền, ngoài ý muốn biết được, vì vậy tôi chưa từng có ý định sẽ tổn thương em.”

Dương Trấn chỉ im lặng nghe, gạt tàn thuốc.

“Dương Trấn, anh có biết Thính Vũ nhìn tôi bằng ánh mắt gì không? Người em nhìn không phải tôi, chỉ là gương mặt của tôi có vài phần giống với Âu Dương Tuyền. Năm đó, cho dù anh không phải ép buộc Thính Vũ rời xa tôi, chúng tôi cũng sẽ không bên nhau bao lâu. Người em vẫn luôn yêu là anh, không có người khác. Hai người có ngày hôm nay, chỉ trách chính anh, người tổn thương Thính Vũ nhất, vẫn luôn là anh! Kết hôn với người phụ nữ khác, anh nghĩ xem, có cô gái nào chịu đựng nổi việc này?” Người đàn ông nói một hơi nhiều như thế, gần như đem hết những câu nói giấu ở đáy lòng nhiều năm đều nói hết ra. Anh thở phào một hơi sâu, anh hy vọng người đàn ông này có thể tỉnh ngộ, có thể bảo vệ thật tốt cô gái ấy, cho cô hạnh phúc.

Dương Trấn cứ nhìn chăm chăm vào điếu thuốc từ từ cháy hết ở đầu ngón tay. Năm đó, tại sao anh muốn kết hôn? Tại sao anh dễ dàng bị mấy câu nói của Dương Thính Vũ chọc giận?

Tại sao anh rất dễ tâm đến chuyện cô lên giường với Lục Ly.

Tại sao anh luôn để ý đến chuyện vì muốn thoát khỏi anh, cô thậm chí không hề nuối tiếc đánh mất đứa con của họ.

Tại sao? Tại sao!

23. Chương 23: Kết Thúc

Trường học lạ lẫm mà quen thuộc, hai bên trồng đầy cây xoài hiếm có, mỗi mùa hè sẽ nở đầy hoa xoài, sau đó lại ra những quả xoài xanh tốt.

Đáng tiếc, bây giờ không phải mùa xoài nở rộ.

“Tại sao dẫn em đến đây?” Dương Thính Vũ đưa mắt nhìn cây xoài rồi dời mắt đến người đàn ông bên cạnh.

“Anh nhớ khi ấy em mặc một chiếc váy hoa, đứng ở đó, nhìn chăm chăm vào anh.” Lục Ly chỉ một tiệm sách cũ cách đó không xa, chuyên bán những quyển sách “second-hand” cho học sinh, sinh viên. Lần đầu tiên, anh và Dương Thính Vũ gặp nhau là ở chỗ này.

Cô thoáng kinh ngạc, không ngờ anh còn nhớ rõ lúc đó cô mặc váy thế nào.

“Khi đó, anh muốn rời đi, em chợt chạy tới nắm lấy tay anh, hỏi anh tên là gì.” Lục Ly cười tươi tắn, hình ảnh ấy cho đến bây giờ, đều hiện rõ trước mắt.

Dương Thính Vũ ngượng ngùng, cô nghiêng người, vén tóc ra sau tai để che giấu sự xấu hổ, “Đều là những chuyện xưa rồi mà.”

“Bởi vì anh và Âu Dương Tuyền hơi giống nhau, đúng không?” Giọng nói thản nhiên của Lục Ly làm cho toàn thân cô chấn động, kinh ngạc nhìn anh.

“Nhất là điểm này.” Anh chỉ đầu lông mày của mình, đây là nơi anh và Âu Dương Tuyền giống nhau nhất.

“... Sao anh biết rõ như vậy...” Lần đầu tiên trông thấy Lục Ly, Dương Thính Vũ đã cảm thấy giống như nhìn thấy Âu Dương Tuyền, bọn họ hơi giống nhau làm cho đáy lòng ray rứt của cô không tự chủ muốn tiếp cận anh.

“Là do anh sắp xếp.” Phía sau lưng bọn họ truyền đến âm thanh vô cùng quen thuộc đối với Dương Thính Vũ, cô mạnh mẽ xoay người, “... Cậu nhỏ?”

“Cậu nhỏ, anh muốn làm gì vậy? Trước tiên, anh mau nói rõ ràng.” Dương Thính Vũ muốn thoát khỏi bàn tay to lớn của Dương Trấn đang nắm chặt cô, Lục Ly lặng lẽ rời đi trước, anh dẫn cô đến rạp chiếu phim, cô thật sự không biết anh muốn làm cái gì.

“Trước hết đi xem phim đã.” Anh trực tiếp bao trọn rạp chiếu phim, bởi vì cô luôn oán trách anh không bao giờ dẫn cô đi xem hết một bộ phim hoàn chỉnh. Lần này, có thể là cơ hội sau cùng của anh.

“Cậu nhỏ, hiện giờ em không có tâm trạng xem phim.” Dương Thính Vũ bướng bỉnh nhìn anh, trong bóng tối, cô có thể nhìn thấy trong mắt anh... Không nữ?

“Ngoan nào.” Dương Trấn đan thật chặt bàn tay của cô vào bàn tay anh, làm cho cô yên tĩnh trở lại.

Dương Thính Vũ thở dài, ngược mắt nhìn bộ phim điện ảnh trên màn hình, một chữ, một hình ảnh cũng không lọt vào mắt.

Cho đến khi bộ phim chiếu được hai phần ba, Dương Trấn bỗng nhiên mở miệng: “Anh sắp xếp Lục Ly ở bên cạnh em.”

Không thể tin nổi quay đầu nhìn anh, Dương Thính Vũ không dám tin vào điều mình nghe thấy: “Sao có thể? Anh luôn phản đối chuyện em với anh ấy qua lại.”

“Bởi vì chuyện của Âu Dương Tuyền, quan hệ của chúng ta càng ngày càng trở nên tồi tệ. Trong một lần vô tình, anh nhìn thấy em và Lục Ly. Lần đầu tiên anh đã biết, anh ta có vài phần giống với Âu Dương Tuyền. Anh nhìn thấy em ở bên anh ta, tươi cười, nũng nịu, có khi thì tức giận, hết thấy đều vui vẻ, hạnh phúc hơn ở bên cạnh anh. Vì vậy anh lên tìm anh ta, hy vọng anh ta qua lại với em.” Chỉ có trời mới biết, mất bao nhiêu lâu, Dương Trấn mới có thể hạ quyết tâm, mang theo trái tim đau đớn đi cầu xin một người đàn ông khác, mang lại hạnh phúc cho người con gái mà anh yêu nhất.

Nhưng mà, lúc đó, anh không còn cách nào, nhìn thấy Dương Thính Vũ càng ngày càng... gầy gò, càng ngày càng... trở nên trầm mặc, càng ngày càng... tiêu tụy hơn, anh cảm thấy mình đau lòng muốn chết đi được.

Suy đi tính lại, anh bằng lòng dùng trái tim tan vỡ để đổi lấy niềm hạnh phúc của cô.

“... Nhưng không phải... sau đó, anh cũng rất phản đối chuyện qua lại của em với anh ấy mà.” Dương Thính Vũ không ngừng lắc đầu, không thể nào...

“Bởi vì... Lục Ly muốn dẫn em xuất ngoại.” Lục Ly tốt nghiệp sớm hơn so với Dương Thính Vũ một năm. Năm ấy, sau khi tốt nghiệp, anh ta sẽ chuẩn bị ra nước ngoài để được tiếp tục đào tạo sâu hơn, mà anh ta đến nói với Dương Trấn, anh ta muốn dẫn Dương Thính Vũ đi ra nước ngoài.

Dương Trấn có thể nhẫn nhịn để cô ở bên người đàn ông khác, nhưng anh không chịu đựng nổi không được trông thấy cô.

Dương Thính Vũ không biết lấy đâu sức lực, hung hăng rút tay mình ra khỏi bàn tay anh, “Dương Trấn, anh thật ích kỷ. Tôi là đồ vật? Hay là rác rưởi? Lúc anh không thích liền vứt, lúc muốn thì nhặt trở về sao?”

Anh chỉ có thể im lặng, bởi vì cô nói đúng một chút, anh luôn ích kỷ như vậy, ích kỷ yêu cô.

“Nhưng mà, bất kể là đồ vật hay rác rưởi, không phải nhớ anh thì tôi sẽ trở về.” Dương Thính Vũ đứng dậy, “Cho dù anh không ngăn cản, tôi cũng sẽ không theo Lục Ly đi ra nước ngoài. Anh biết không? Tôi và anh

ấy... Không hề lên giường với nhau, tôi ở trước mặt anh ấy lột sạch quần áo, nhưng anh ấy không buồn liếc nhìn, bởi vì ngay cả anh ấy cũng biết, người tôi yêu nhất chính là anh!”

“Thật ra, tôi cũng không muốn đi đâu cả, tôi cũng ích kỷ như thế, vì để anh thả tôi đi, tôi cũng không chỉ nói dối một lần.” Dương Thính Vũ khóc nức nở sau đó lại nở nụ cười ha hả, “Năm đó, tôi vốn không hề có thai, tôi nói đã đánh mất con của chúng ta, chỉ là vì muốn chọc giận anh.”

“Còn vì nguyên nhân khác, lúc ấy tôi thật sự hy vọng, anh kết hôn với Liễu Hinh.” Nhìn thấy Dương Trần ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào cô đầy vẻ khiếp sợ, Dương Thính Vũ cảm thấy thật sảng khoái. Hóa ra, người giỏi tính toán như anh cũng có ngày lộ ra vẻ mặt này.

Thời gian kết thúc bộ phim chưa đầy 5 phút, nhưng bọn họ không kịp chờ đợi đến lúc cuối cùng.

24. Chương 24: Chờ Đợi Trong Vô Vọng

“Thính Vũ, Thính Vũ...” Bạch Vũ Mạn lấy một chai nước đưa đến trước mặt Dương Thính Vũ, cô có vẻ ngăn người, Bạch Vũ Mạn biết cô lại suy nghĩ lung tung rồi.

Hai người bọn cô đúng là hai chị em đau khổ vì tình. Một người thất tình, một người hôn nhân không thuận lợi. Thế là, hai người quyết định đi du lịch để giải sầu một chút, trạm thứ nhất là suối nước nóng trên núi.

“Mạn Mạn, lát nữa để tớ lái xe cho.” Dương Thính Vũ hoàn hồn, cô cần làm việc gì đó chú tâm, phân tán nỗi nhớ về Dương Trần.

Cô nói cay nghiệt với anh như vậy... Lúc ấy vô cùng vui sướng, nhưng rất nhanh cô đã hối hận rồi. Đoạn đường bọn họ đi qua đã cực kỳ gian nan, như bây giờ, gần như rốt cuộc không còn sức để đi tiếp nữa.

“... Được.” Bạch Vũ Mạn chủ động nhường lại vị trí tài xế, “Thính Vũ, rồi cũng sẽ tốt thôi.” Cô cầm chặt tay Dương Thính Vũ, an ủi cô cũng an ủi bản thân mình.

“Ừm.” Dương Thính Vũ cười gật đầu, vết thương dù có lớn, sâu hơn nữa, cuối cùng cũng sẽ tốt thôi.

Thế nhưng các cô không ngờ, hết thấy chưa kịp chuyển biến tốt lên, các cô đã gặp phải tai nạn xe cộ đáng sợ.

Dương Trần thấp thỏm hơn nửa ngày, buổi sáng anh nhận được tin nhắn của Bạch Vũ Mạn, cô nói bọn họ đã xuất phát, bây giờ chắc cũng đến rồi nhỉ?

Anh cầm lên điện thoại di động, muốn gọi cho Dương Thính Vũ, lại sợ cô ác cảm. Nhưng giữa bọn họ, không phải còn có tình huống tồi tệ hơn rồi ư? Anh quyết định ấn vào số của cô, tìm đập càng lúc càng nhanh, kết quả chờ đợi của anh là những âm thanh dài dòng buồn chán.

Cô không nghe, anh càng thêm lo lắng.

Dương Trần bắt bản thân phải bình tĩnh, sau đó anh mới nhớ nên gọi một cuộc cho Bạch Vũ Mạn, đang muốn ấn số của cô. Ngay một giây sau, tên của cô đã xuất hiện trên màn hình.

Không dám chậm trễ lập tức bắt máy, đầu dây bên kia truyền đến tiếng khóc gần như tuyệt vọng của Bạch Vũ Mạn: “Cậu nhỏ, cứu mạng! Thính Vũ, cậu ấy... sắp không được...”

Anh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đầu ầm ầm chấn động như nổ tung, không cách nào suy nghĩ tiếp.

Dương Trần không biết mình làm thế nào chạy đến bệnh viện, anh điên cuồng đua xe trên đường, vượt vô số đèn đỏ, đi ngược chiều, phóng qua, thậm chí suýt chút nữa đụng xe người khác. Anh không còn suy nghĩ nào khác, thậm chí mau chạy nhanh đến bên Dương Thính Vũ.

Lúc chạy đến bệnh viện, Dương Thính Vũ đã được chuyển đến phòng phẫu thuật, lần đầu tiên Dương Trần cảm thấy mình bất lực như thế, cái gì anh cũng không làm được, chỉ có thể im lặng chờ đợi.

Phẫu thuật hết sáu giờ đồng hồ, bác sĩ nói rằng hiện tượng xuất huyết trong não của Dương Thính Vũ đã ngừng, dưới tình huống bình thường, trong vòng 3 ngày sẽ tỉnh lại.

Dương Trần cảm thấy trái tim như bị xé làm hai mảnh, rỉ máu, giọng nói đúng chuẩn của bác sĩ kia anh không nghe rõ. Bình thường trong vòng 3 ngày, nói cách khác, sau 3 ngày có thể cô không thể tỉnh lại được nữa...

Anh không dám nghĩ tiếp, càng nghĩ càng đau nhói. Anh không inh thời gian để nghĩ, trước khi cô tỉnh lại, anh sẽ chăm sóc cô thật tốt, ở bên cô, đợi cô tỉnh dậy.

Qua 3 ngày, Dương Thính Vũ vẫn chưa tỉnh lại. Mặc dù Dương Trần thất vọng nhưng không hề nản lòng, mỗi ngày túc trực bên cạnh cô 24 giờ, đọc sách cô thích nghe, thay cô lật mình, rửa mặt, chải đầu, thậm chí khi Bạch Vũ Mạn tới thăm, hai người còn giúp cô trang điểm.

Mùi vị chờ đợi không phải không tuyệt vọng, ngay cả Dương Tiến Sinh và Chu Thanh Thục gần như không thể chịu nổi sự chờ đợi như vậy, nhưng Dương Trần lại chờ Dương Thính Vũ từ ngày này qua ngày khác, dường như cô chỉ là ngủ một giấc, sẽ mau chóng tỉnh lại.

Trả qua việc này, Dương Tiến Sinh đã thay đổi cái nhìn về Dương Trần, chỉ cần anh có thể giải quyết suôn sẻ cuộc hôn nhân của anh, ông sẽ không phản đối chuyện Thính Vũ và anh ở bên nhau.

Sau 18 ngày, cuối cùng Dương Thính Vũ cũng đã tỉnh lại, cô mở mắt ra, người đầu tiên nhìn thấy là Dương Trần, cô rõ ràng trông thấy anh có bao nhiêu kích động, thậm chí đôi mắt đỏ hoe. Nhưng cô không bộc lộ bất kỳ điều gì, thanh thanh cổ họng rồi hỏi một câu: “Bố mẹ tôi đâu?”

Dương Trần chấn động toàn thân, trong lòng đau nhói vì thái độ bình tĩnh và lạnh nhạt của cô, anh cố giả vờ trấn tĩnh: “Bọn họ đi ra ngoài ăn một chút, rất nhanh sẽ trở lại. Em còn không thoải mái ở đâu không?”

Dương Thính Vũ nhẹ lắc đầu, “Cậu nhỏ, anh đồng ý để tôi xuất ngoại, bây giờ được không?”

“... Cái gì?” Anh dường như tưởng mình nghe lầm, nếu không phải mỗi một từ cô nói vô cùng rõ ràng.

“Tôi muốn mau chóng xuất ngoại.” Nói xong, hai mắt cô nhắm lại, tựa hồ không muốn nói thêm lời nào nữa.

Dương Trần thấy thế không truy hỏi nữa, dù sao cô cũng vừa mới tỉnh lại.

Giờ phút này, anh mới thật sự cảm thấy tuyệt vọng, từ khi cô hôn mê đến nay cũng chưa từng tuyệt vọng như thế. Lời nói dứt khoát của cô như tuyên án tử hình tình yêu của họ.

25. Chương 25: Tạm Xa Cách

Năm nay, mùa đông ở Hàn Quốc đặc biệt lạnh, nhất là đối với Dương Thính Vũ từ nhỏ đến lớn, sinh hoạt bốn mùa đều ở thành phố phía nam.

Cô quần chặt chiếc khăn quàng cổ, đi đến nhà hàng Trung Quốc mà cô rất quen thuộc.

Một phần ở đây có đủ các bữa ăn nhẹ hương vị Quảng Đông, ăn chén súp có hương vị gia đình, Dương Thính Vũ ăn miếng đầu tiên, muốn khóc nức lên.

Cô nhớ nhà, nhớ mẹ, nhớ bố, nhớ... anh. Sau tai nạn xe cộ, cô nghỉ ngơi chưa đầy một tháng, mặc kệ sự phản đối của gia đình, kiên quyết ra nước ngoài du học.

Dương Thính Vũ không biết lấy dũng khí từ đâu, đoạn tuyệt với Dương Trần như vậy. Có lẽ, tai nạn xe cộ đã mang lại nỗi sợ hãi cực lớn với cô, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi đến không thể chịu nổi tổn thương hơn nữa, tình cảm bấy năm, thật sự làm cho cô mệt mỏi, mệt mỏi quá độ...

Nhiều lần cô nghĩ, hay là cứ ngủ một giấc thật dài không tỉnh lại, cô cần rất nhiều thời gian để khép miệng vết thương trên người. Bất luận cuối cùng cô và Dương Trần hợp hay tan, cô đều cần một thời gian yên tĩnh một mình.

Dương Thính Vũ không để Dương Trấn đợi, thậm chí đến Hàn Quốc ba tháng qua cô đều không liên lạc với anh.

Cô tàn nhẫn với anh, không phải không tàn nhẫn với mình. Nhưng cô... bọn họ đều cần có thời gian.

Ăn cơm tối xong, Dương Thính Vũ đến siêu thị mua một ít thức ăn về nhà, chưa kịp mở cửa, mẹ đã gọi tới, cô khịt khịt mũi, thở sâu, buông lỏng tâm tình, mới bắt máy: “Mẹ...”

“Bảo bối, có lạnh không? Mẹ xem dự báo thời tiết nói thủ đô bên ấy đã rơi rất nhiều tuyết.” Chu Thanh Thục đau lòng, nóng nảy, thân thể con gái vừa hồi phục không lâu, hơn nữa cô còn sợ lạnh.

“Cũng tạm ạ... mọi nơi đều có lò sưởi, mẹ không cần lo lắng. Mẹ với bố sao rồi? Thân thể có khỏe không?” Dương Thính Vũ cầm điện thoại, một tay khác lấy chìa khóa ra mở cửa. Xách túi đi vào trong nhà, trước tiên mở lò sưởi lên.

“Chúng ta đều khỏe, nhớ con lắm, bố của con mỗi ngày đều dò qua bên đây. Thính Vũ à, mẹ muốn hỏi, nghỉ đông cũng không phải cũng là lễ mừng năm mới bên này sao, con... có về không?” Chu Thanh Thục cẩn thận hỏi một câu sau cùng, có vẻ nguyên nhân muốn cô trở về không chỉ là vì lễ chúc mừng năm mới.

“... Con không biết, tiếng nói bên đây con vẫn chưa bắt kịp, đang tính dùng kỳ nghỉ đông để học nhiều thêm một chút.” Về mặt của Dương Thính Vũ cực kỳ mất tự nhiên, nghe xong đã biết cô viện cớ.

Quá nhanh... Cô còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý đối mặt với Dương Trấn.

“Vậy thôi... Mẹ dự định, nếu con không muốn trở về thì mẹ với bố sẽ qua đó thăm con, nhưng gần đây thân thể bà ngoại Thu Hà của con không tốt lắm, càng thêm Liễu Hinh mang thai, mẹ cũng không biết phải mở lời thế nào...” Chu Thanh Thục lẩm bẩm, phiền não không biết phải làm sao, tựa hồ không phát giác mình đang nói cái gì.

“Bịch” một tiếng, túi thức ăn rơi xuống đất, vài đồ hộp lăn lóc ra xa. Dương Thính Vũ nhìn chằm chằm thức ăn rơi vãi đầy đất, cô rõ ràng muốn để túi thức ăn lên bàn, kết quả lại run tay một cái, túi đồ ăn rơi xuống đất mất rồi.

Bởi vì cô nghe thấy... Liễu Hinh... mang thai. Chị ta mang thai... Bố của đứa bé... là Dương Trấn? Cô không dám hỏi, cũng không có sức lực để hỏi, ngực cô co thắt dữ dội, ngay cả hô hấp cũng phải dùng sức lực toàn thân.

Dương Thính Vũ hoàn toàn không nghe lọt vào tai những lời mẹ nói ở đầu dây bên kia. Cô từ từ ngồi bệt xuống, nước mắt to như hạt đậu tuôn trào không ngừng. Cô ở một bên khóc, trong lòng thầm mắng. Người đàn ông ấy, lại để cô khóc đến đau lòng như vậy. Dương Trấn, anh là tên khốn kiếp!

26. Chương 26: Cảm Thông

Lúc Dương Thính Vũ về nước, trong nước đã tràn đầy không khí chào đón năm mới. Vừa ra khỏi sân bay, cô lập tức cởi áo khoác nhưng cừu ra ngoài. Ở thành phố này, nhiệt độ bây giờ đối với cô đã là mùa xuân rồi.

Về đến nhà, cô tắm rửa một phát, sau đó cảm thấy nhức đầu liền đi ngủ. Bởi vì, buổi tối còn phải hao phí tâm sức để ứng phó với bữa tiệc, cho nên cô sẽ giữ gìn sức khỏe thật tốt.

Tầm chạng vạng, Dương Thính Vũ và bố mẹ đi đến nhà ông ngoại, cô không giống như trước đây trực tiếp trốn ở phòng thư pháp của ông ngoại, mà đi thăm Vương Thu Hà. Bà luôn nằm ở viện, lễ chúc mừng năm mới mới nên đặc biệt về nhà mấy hôm.

“Bà ngoại Thu Hà, bà ăn thêm một chút nhé?” Dương Thính Vũ lại dút một múi quýt cho Vương Thu Hà. Đây là loại quýt cô đặc biệt mang về từ đảo Jeju, rất ngọt và nhiều nước.

“Đủ rồi, không ăn nữa.” Vương Thu Hà cầm lấy chiếc khăn tay Dương Thính Vũ đưa đến lau miệng, “Thính Vũ, trở về thật rồi.”

“Vâng?” Dương Thính Vũ lau tay, nghe thấy Vương Thu Hà hỏi mới ngẩng đầu nhìn về phía bà.

“A Trần, nó đã giải trừ quan hệ cậu - cháu của hai người ra khỏi hộ khẩu.” Bà đã sớm biết, việc đứa con trai này muốn làm, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản.

“...” Vừa nghe được những lời này, Dương Thính Vũ khẽ giật mình, cô không nghĩ Dương Trần sẽ làm như thế.

“Chuyện của hai người thì tự hai người giải quyết, bà không có khả năng cũng không muốn tham dự chuyện của hai người.” Sau một trận bệnh nặng, Vương Thu Hà đã suy nghĩ thấu đáo, yên tĩnh sống quãng thời gian còn lại. Con cháu đều có phúc của con cháu, hiện giờ bà mới hiểu.

Cho dù Vương Thu Hà không phản đối chuyện bọn họ ở bên nhau, nhưng muốn bọn họ trở lại bên nhau thêm một lần nữa, dễ dàng như vậy sao? Lúc Dương Thính Vũ đi qua hành lang, quay đầu lại, xuyên qua cửa sổ thủy tinh dưới đất, nhìn về phía cửa lớn cách đó không xa, vừa liếc mắt cô đã nhận ra chiếc xe dừng ở cửa... đó là xe của Dương Trần.

Dương Trần đang xuống xe, nhanh chóng vòng qua mở cửa bên kia, cẩn thận từng li từng tí vịn Liễu Hinh xuống xe.

Dương Thính Vũ cảm thấy hai mắt đau nhói, cô sao có thể quên, Liễu Hinh đang mang thai.

Liễu Hinh bước vào trong nhà, nhìn thấy Dương Thính Vũ liền nhào tới, lộ ra vẻ mặt tươi cười vui vẻ: “Thính Vũ, em về lúc nào? Không phải nghe chị Thục nói năm nay không về sao?”

Dương Thính Vũ cười ngượng ngùng, “Vâng, mẹ nói bà ngoại Thu Hà thân thể không khỏe, cho nên em trở về.” Đây là một trong những nguyên nhân.

Dương Trần mang theo mấy cái túi lớn đi tới, Dương Thính Vũ cảm thấy trái tim thoáng ngừng đập, sau đó bắt đầu đập nhanh hơn gấp bội so với trước.

Chẳng qua là ba tháng không gặp, tại sao cô có thể nhớ anh nhiều hơn so với tưởng tượng như thế? Trong chớp mắt, cô không nhớ phải kiểm chế tình cảm của mình, quyến luyến nhìn chằm chằm vào Dương Trần, anh gầy rồi, lộ ra hai đầu mày, nếp nhăn gần như sâu hơn.

Dương Trần đã biết Dương Thính Vũ hôm nay trở về, vì vậy anh đã sớm chuẩn bị xong phòng tuyến tâm lý vững chắc, nhếch môi, tươi cười dịu dàng như ngày thường đến gần cô, cương chiều xoa đầu: “Về rồi sao?”

Vỗ về như người thân, làm cho chóp mũi của Dương Thính Vũ chưa xót, là cô nhạy cảm ư? Tại sao cô cảm thấy Dương Trần đối với cô thật sự như cậu đối với cháu ngoại vậy? Đơn thuần không chứa một chút tình cảm của anh.

Điều này, nhất định sẽ làm cho Dương Thính Vũ nuốt không trôi, trong bữa cơm tối sắp tới. Liễu Hinh chủ động mời cô vào phòng xem chiếc lợi phẩm cô mua ngày hôm nay, Dương Thính Vũ nhìn đồ dùng dành cho trẻ con chất đầy giường, trong lòng khó chịu không thốt nên lời.

Dương Trần, sẽ là một người bố tốt.

Liễu Hinh thu về mặt khổ sở của Dương Thính Vũ trong mắt. Sau khi Dương Trần thẳng thắn với cô, hẳn là cô nên nói một chút chuyện cho Thính Vũ biết, “Thính Vũ, năm đó, em biết vì sao A Trần kết hôn với chị không?”

Toàn thân Dương Thính Vũ chấn động, vô thức trốn tránh đề tài này, cô... không muốn biết.

Liễu Hinh kịp thời giữ tay không cho cô rời khỏi, “Là vì em.”

Đáp án ngoài ý muốn, Dương Thính Vũ ngẩng đầu không tin tưởng, mắt nhìn thẳng vào Liễu Hinh, chờ cô nói tiếp.

“Nếu không phải vì em bức anh ấy kết hôn với chị, em cho rằng, trên đời này ai có thể làm anh ấy ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ?” Liễu Hinh cười, ngồi trên ghế, vỗ về nhẹ lên cái bụng của mình, “Mà chị, đứng

lúc cần một cuộc hôn nhân trên danh nghĩa. Bạn trai của chị buôn bán thất bại, bị người ta đến đòi nợ đánh cho trọng thương. Người nhà chị thấy chết không cứu, chị không có khả năng gánh khoảng tiền thuốc men đắt tiền đó, chị chỉ có thể mượn tiền và thể lực của anh ấy, đến cứu bạn trai của chị.”

“Khoảng nửa năm trước, bạn trai của chị cuối cùng đã tỉnh lại, chị và Dương Trấn vẫn luôn lo liệu thủ tục ly hôn. Nhưng mà, khi đó, gặp phải tai nạn xe cộ của em nên phải trì hoãn. Thính Vũ, chị chiếm vị trí “Dương phu nhân” hữu danh vô thực đã lâu, thực xin lỗi.” Liễu Hình thật lòng xin lỗi, vì cô mà tạo thêm nhiều chuyện phiền phức cho tình yêu không mấy suôn sẻ của họ.

“... Chị đừng nói vậy...” Một người phụ nữ có thể vì bạn trai mà trả giá nhiều như vậy, Dương Thính Vũ thật lòng khâm phục cô.

“A Trấn đã đồng ý làm cha nuôi, còn vị trí mẹ nuôi, không phải em thì không ai thích hợp hơn.” Liễu Hình mỉm cười đứng dậy, để lại không gian cho Dương Thính Vũ một mình suy nghĩ thật kỹ.

27. Chương 27: Yêu Nhau Mãi Mãi

Dương Thính Vũ tùy tiện cầm lên một chiếc áo trẻ con trên giường, màu hồng mềm mại làm cho lòng cô mềm nhũn. Nếu như, cô cũng có một đứa con... một đứa con của anh.

Dương Trấn gõ hai tiếng rồi mở cửa, anh thò nửa người vào trong, nói: “Ăn cơm thôi.” Bất gặp một mình Dương Thính Vũ, bèn hỏi: “Liễu Hình đâu rồi?”

“Cậu nhỏ... chị ấy vừa ra ngoài.” Cô không biết tại sao mình bỗng nhiên đổi giọng, lời nói của Liễu Hình đúng là giải tỏa mọi khúc mắc trong lòng cô nhiều năm. Tuy Dương Trấn đã sớm nói anh và Liễu Hình trong sạch, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ, bọn họ ngay cả ôm hôn cũng chưa từng.

“Ừm, đi ra ngoài ăn cơm.” Dương Trấn cực lực kiềm chế tâm trạng của mình, không để bản thân nhìn Dương Thính Vũ quá nhiều. Lúc anh quay người muốn rời khỏi, cô ở đằng sau gọi đến, “Cậu nhỏ...”

Anh đứng yên tại chỗ, nhưng không quay người.

Dương Thính Vũ đi đến bên anh, kéo anh vào phòng cũng khép cửa lại, “Nghe bà ngoại Thu Hà nói, anh đã giải trừ quan hệ của chúng ta trên hộ khẩu?”

Dương Trấn cau nhẹ lông mày, không rõ cô hỏi như vậy có ý gì, thế là khẽ gật đầu.

“Anh và chị Liễu Hình cũng đang làm thủ tục ly hôn phải không?” Dương Thính Vũ biết rõ còn cố hỏi, chẳng qua cô muốn nghe tự miệng anh nói cho cô biết. Tuy hôn nhân của anh là do cô thúc đẩy, nhưng cũng chính vì thế mà cô mới để ý như vậy.

Năm đó, cô không chịu nổi Dương Trấn nhiều thủ đoạn như vậy, từ Âu Dương Tuyền, đến Lục Ly. Vì có thể rời khỏi anh, cô đành phải nói dối. Lúc ấy, cô thật sự hy vọng anh và Liễu Hình kết hôn, chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể cắt đứt triệt để.

Mà Dương Trấn, kết hôn như cô mong muốn, cô rời khỏi anh, trở về khoảng trời tự do. Chỉ nửa năm sau, lúc Lục Ly muốn dẫn cô xuất ngoại, Dương Trấn mới bước đến, trói buộc cô lần nữa.

Từ đó bắt đầu, Dương Thính Vũ vô cùng hận anh. Hận anh kết hôn, hận anh ép cô ở lại bên anh.

“Thính Vũ...” Dương Thính Vũ không nói cho cô biết... vì không muốn để cô chịu bất kỳ gánh nặng nào. Ở trước mặt cô, anh gắng sức trở về một người cậu bình thường, không muốn tạo áp lực khi cô chưa hiểu rõ ràng.

“Còn cái gì em không biết nữa?” Cô biết rõ anh đang thay đổi, không hề giống như lúc trước, một mực ép buộc cô bên người, mà lặng lẽ xử lý thỏa đáng mọi thứ vì cô.

Dương Trần tiếp tục nhúu mày, anh không biết Liễu Hình nói cho cô bao nhiêu, đành phải nói ra toàn bộ: “Bên Âu Dương Tuyền, trong mấy năm nay anh vẫn luôn liên lạc với các bác sĩ khoa mắt có uy tín ở Mỹ để chẩn bệnh giúp anh ta, hy vọng anh ta có thể thấy được ánh sáng. Nhưng điều này không dễ dàng, nhưng anh sẽ kiên trì.”

Hốc mắt của Dương Thính Vũ bắt đầu đỏ hoe. Lúc cô hận anh, oán trách anh trong những năm nay, cô cho rằng, anh chỉ biết không ngừng cướp đoạt, cơ thể và quyền tự do của cô. Nhưng cô, không thấy được anh cũng phải trả giá.

“Cậu nhỏ,” Cô giang rộng hai tay ôm lấy tấm lưng của người đàn ông trước mặt. Anh cứng ngắc không nhúc nhích, điều này làm khóe miệng của cô nhếch lên: “Cho em chút thời gian được không?”

Trở ngại giữa bọn họ, Dương Trần không ngừng hóa giải từng chút một, mà còn thừa lại, chính là lòng quyết tâm trở về của Dương Thính Vũ.

“Được, mặc kệ bao lâu, anh đều sẽ đợi.” Dương Trần ôm chặt cô vào lòng, có những lời này của cô, thế là đủ rồi.

Nửa năm sau...

Dương Thính Vũ tan học về nhà, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức. Cô vút cặp táp tùy tiện trên ghế sofa, dép cũng không mang đi vào phòng bếp, nhìn người đàn ông cao lớn của cô đang bận rộn luôn tay trong phòng bếp nhỏ, trong lòng chứa đầy mật ngọt.

“Về rồi à?” Dương Trần quay đầu, dương dương tự đắc hất cằm về phía ly nước chanh trên bàn, “Trước tiên, em uống nước chanh cái đã.”

Dương Thính Vũ gật đầu, cầm ly thủy tinh tu một hơi hết nửa ly, “Hôm nay làm sao anh tự xuống bếp thế?” Tài nấu nướng của cô không tốt, mà anh cũng hiếm có thời gian tự mình nấu cơm.

Dương Trần nói, cho cô thời gian, thật ra nửa năm nay, phần lớn thời gian anh đều ở lại Hàn Quốc với cô. Dương nhiên, trên danh nghĩa là vừa lúc anh có thể phát triển sự nghiệp đến Hàn Quốc thôi.

“Ngày mai anh phải về nước, đêm nay muốn ăn ở nhà.” Tắt bếp, anh đã nấu xong một bàn đồ ăn thịnh soạn.

Cảm giác mát mát làm cho Dương Thính Vũ không còn đói bụng, uống hết ly nước chanh còn lại. Cô đặt ly xuống, có chút tức giận nói: “Đáng lẽ, anh nên sớm trở về rồi phải.”

“Tức giận?” Dương Trần duỗi cánh tay ôm cô vào ngực. Có lẽ lại là tiểu biệt thắng tân hôn. Tuy nửa năm nay hai người sống chung không đánh nhau như trước, trong tư tưởng và suy nghĩ lại lệ thuộc vào nhau nhiều hơn, tình cảm càng thêm bền vững.

“Em có tức giận gì đâu.” Cô phồng má, không còn tâm trạng nói cho anh biết chuyện hiện giờ của cô.

Dương Trần chọc chọc má cô, thuận thế cúi đầu hôn một cái lên chiếc miệng nhỏ nhắn đang cong lên, “Ngày mai anh phải đi rồi, em còn muốn giận dỗi?”

“... Không được, không cho phép anh đi!” Càng nghĩ, vì chuyện kia, Dương Thính Vũ kiên quyết vứt bỏ... hoàn toàn không rụt rè, nhón chân gắt gao quăn lấy cổ anh.

“... Vũ nhi...” Dương Trần bắt đầu dĩ than nhẹ, nếu không phải chuyện khẩn cấp, anh cũng không muốn bỏ cô về nước đâu.

“Cậu nhỏ...” Cô bĩu môi, mở đôi mắt to đầy ảm ức, cơ thể không ngừng cọ sát vào anh, đôi chân trần trụ mề neho trên bắp chân của anh.

Trêu chọc rõ ràng như vậy, làm anh rung động không dứt. Cô gái này, sớm đã không cần gọi anh là cậu nhỏ, đa phần trong lúc thân mật, cô sẽ gọi anh như vậy, thay vào đó trở thành tình thú của hai người bọn họ.

Bàn tay trực tiếp thò xuống váy, giật phăng quần lót của cô, ngón tay thon dài vân vê hoa môi, sau khi cảm thấy hơi ẩm ướt liền xâm nhập vào mật huyết.

“Ừm... a...” Dương Thính Vũ nhắm hai mắt lại, thừa nhận khoái cảm mà người đàn ông của cô mang lại. Còn chuyện mang thai, hẳn là nên chờ sau màn ân ái này mới nói cho anh biết.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-nghe-tieng-mua>